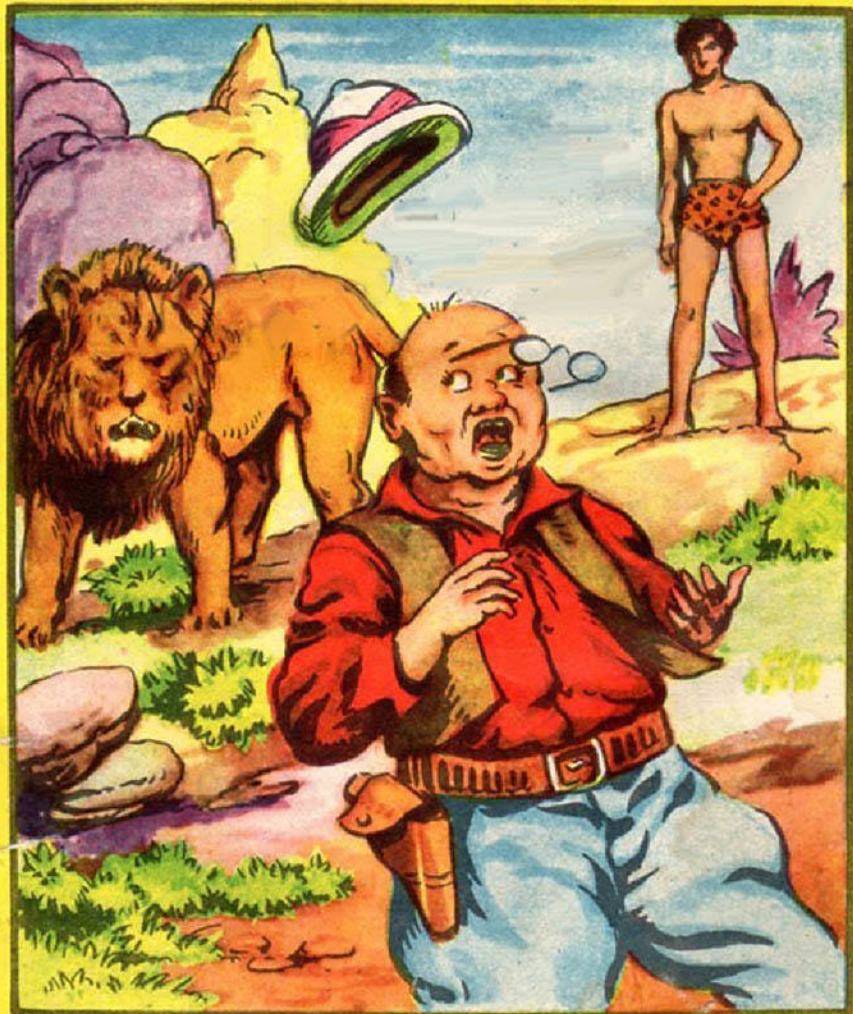


ΓΚΡΕΚΟ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΘΡΥΛΙΚΟΣ ΕΛΛΗΝΑΣ
ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ



ΑΡΙΘ. 6 ΤΟ ΤΡΟΜΕΡΟ ΜΥΣΤΙΚΟ





Ὁ δούτευχος Πατατίας μὴν ἀντέχοντας ἄλλο στὸν πειρασμό, γονάτισε κοντὰ στὴ Χάο καὶ τῆς εἶπε : Μωρη Χάο σ' ἀγαπῶ.

ΤΟ ΤΡΟΜΕΡΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

ΠΥΡΡΟΥ ΜΑΚΡΗ

ΤΕΥΧΟΣ 6^ο

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΠΑΤΑΤΙΑ

Κάτω ἀπὸ ἓνα μεγάλο δέντρο εἶναι καθισμένη ἡ δμορφη ἀγριοπούλα Χάο καὶ καθαρίζει μεγάλες καρύδες. Σ' ἓνα πῆλινο δοχεῖο πὸ ἔχει δίπλα

τῆς ἀδειάζει τὸ ἄσπρο σάν γάλα ἀρωματικό καὶ θρεπτικώτατο ὑγρὸ τους γιὰ νὰ τὸ προσφέρῃ στὸν κύριό τῆς καὶ στοὺς καινούργιους φίλους του.

Εἶναι πρωτὶ ἀκόμα καὶ κανεὶς δὲν ἔχει ξυπνήσει. Μόνον

ὁ Κίτσος τὸ λεοντάρι μὲ τὴν κοκκινόχρυση χάλιη ποῦ εἶναι ξαπλωμένο ἐξῶ ἀπὸ τὴ σπηλιά τοῦ Γκρέκο παρακολουθεῖ τὴ Χάο μὲ τὰ μεγάλα του μάτια.

Σὲ λίγο ἀπὸ τὴν μικρὴ πορτίτσα μιᾶς σκηνῆς προβάλλει τὸ χοντρό καὶ ἀγαθὸ μούτρο τοῦ φίλου μας Πατατία, ποῦ μόλις εἶδε τὴ μικρούλα Χάο πῆρε μιὰ ἔκφραση χαρούμενη.

Ἀπὸ καιρὸ τώρα τὴν ἔχει βάλει στὸ μάτι αὐτὴ τὴν ὀρεχτική καὶ σοκολατένια μικρούλα καὶ ἀπὸ καιρὸ ἤθελε νὰ τῆς μιλήσῃ γιὰ τὴν ἐρωτικὴ φλόγα ποῦ φούντωσε στὰ στήθια του γι' αὐτήν.

Μὰ πῶς νὰ τῆς τὸ πῆ; Μπαμπαλούδικα δὲν ἤξερε· οὐτ' ἐκείνη πάλι ρωμαϊκά. Κι' ἔτσι ἡ φλόγα τοῦ Πατατία μας ἔμενε διαρκῶς ἀναμμένη χωρὶς νὰ βρῖσκη τὸν τρόπο νὰ τὴν σβύσῃ.

Ὅμως ἡ Χάο σὰν γυναῖκα ποῦ ἦτανε, εἶχε καταλάβει τὶς ἐρωτικὲς διαθέσεις τοῦ χοντροῦ φίλου μας ἀπὸ τὶς γλυκεῖες ματιές ποῦ τὶς ἔριχνε καὶ ἀπὸ τὴ γενικὴ τέλος πάντων στάση του ἀπέναντί της, Ἰκανοποιημένη ποῦ τὰ κατάφερε ἔτσι ὥστε νὰ τὴν ἀγαπήσῃ αὐτὸς ὁ ἄμορφος λευκός.

Ὁ Πατατίας λοιπὸν γεμάτος χαρὰ γι' αὐτὴ τὴν τυχαία συνάντησιν τὴ στιγμὴ μάλιστα ποῦ οἱ ἄλλοι κοιμώντουσαν ἀκόμη, πῆγε κοντὰ της καὶ ξάπλωσε χαμογελῶντας δίπλα στὰ παχουλά της πόδια καὶ κυττάζοντάς τιν μέσ' τὰ μάτια.

Ἡ Χάο γέλασε καὶ ρίχνοντάς του μιὰ φλογερὴ ματιὰ ἐ-

ξακολούθησε τὴ δουλειὰ της.

«Πῶ, πῶ, πῶ, κάτι ματάρες, σκεφτόταν ὁ ἐρωτευμένος φίλος μας, πῶ, πῶ, κάτι φλανούρια... Ἐ, βρὲ ἀφιλότιμη Χάο μ' ἔκαψες».

Πραγματικὰ ἡ Χάο ἦταν ὁμορφο κορίτσι. Κοντούλα καὶ γεμάτη μ' ἕνα κρέας σφιχτὸ καὶ λαχταριστὸ ποῦ εἶχε τὸ χρῶμα τῆς σοκολάτας, σοῦ ἔδινε τὴν ἐντύπωση ἐρωτικῆς χαβανέζας. Τὸ στοργικὸ μούτρακι της μὲ τὰ μεγάλα μαύρα της μάτια σκορποῖσε μιὰ τέτοια γλύκα ποῦ ὁ δύστυχος Πατατίας μὴν ἀντέχοντας ἄλλο στὸν πειρασμὸ σῦρθηκε λίγο πιὸ κοντὰς της καὶ τῆς εἶπε.

— Μωρὴ Χάο σ' ἀγαπῶ. Εἶσαι ὁμορφη κακὸν ψόφο νάχης, τρέλλα εἶσαι. Μοῦχεις ἀνάφε φωτιές καὶ ἡ καρδιά μου χτυπάει γιὰ σένα σὰν ἐξάτμιση μοτοσυκλέτας. Δὲν ἴσχεις λοιπὸν καταλάβει τόσο καιρὸ πῶς λυώνω κάτω ἀπὸ τὶς φλογερές σου ματάρες σὰν ἀναμμένο σαρματισέτο; Δὲν ἔχεις καταλάβει βρὲ ζουρμπουλὸ διαβολοθήλυκο πῶς ἔχω γίνει θύμα σου; Τότε μὲ τίς πόσες πέρνειες πρέφα ἀγάπη μου; Ἄχ, Χάο μου, Χαούλα μου, Χαουλίτσα μου νάξερεις τὸν νόνο τοῦ Πατατία σου, τοῦ ἡρωϊκοῦ σου Πατατία, ποῦ δρασκελίσε θάλασσες, βουνὰ καὶ δάση γιὰ νάρθη νὰ σέ βρῆ... Σκότωσα χιλιάδες λεοντάρια, ἄλλους τόσοις γορίλλες κι' ἔπνιξα τοῦ κόσμου τὰ φίδια ὥσπου νὰ φτάσω κοντὰ σου γιὰ νὰ καταθέσω στὰ παχουλά σου πόδια τὴ φλογισμένη μου καρ-

διά και την άπέραντη δύναμή μου. Έδω χιλιαγαπημένη μου δεν έχουν θέση τα λόγια παρά μόνον τα έργα. Γι' αυτό μη δειλιάζης. Πέσε σάν κεραυνός στην άγκαλιά του Πατατιά σου που τα σιδερένια του μπράτσα θά γίνουν άσπίδες για να σέ προφυλάξουν από τ' άνήμερα θεριά της Ζούγκλας.

Και πέρνοντας θάρρος από τα ίδια του τα λόγια άνοιξε τα χέρια του έτοιμος ν' άγκαλιάσει την δμορφη Χάο που άν δεν κατάλαβε τί της έλεγε ο Πατατίας, τόν ένκλωθε δμως άπόλυτα.

Πολλά και δυνατά γέλοια άντήχησαν κείνη τη στιγμή πίσω τους. Τρομαγμένος ό... ήρωϊκός έρωτευμένος γύρισε άπότομα και αντίκρουσε όλους τούς φίλους μας που είχαν ξυπνήσει και που παρακολουθούσαν τό έρωτικό παραλήρημά του.

— Τι κάνεις έδω πέρα Πατατία; τόν ρώτησε ή Μαίρη που χαμογελοοσε ειρωνικά.

Ό Πατατίας δμως δεν ήταν από τούς άνθρώπους που τά χάνουν εύκολα γι' αυτό έδωσε άμέσως την άνάλογη άπάντηση στή φίλη του.

— Τι θά πη τί κάνω, δέ βλέπεις; Βοηθάω αυτή την ξεμυαλιστρα τή Χάο να καθάριση τίς καρύδες της.

— Έγώ όμως δέ βλέπω να τη βοηθάς. Έκανε ή Μαίρη πάντα με ειρωνία. Βλέπω μόνο πώς της έχεις κολλήσει άσκημα τής κοπέλλας και την έχεις ζαλίσει με τό μπούρ, μπούρ,

μπούρ. Τι όργη λόγο της έβγαζες Χριστιανέ μου;

— Μωρέ μπράβο κυρία δημοσιογραφίνα, τσίριξε κοροϊδευτικά ο Πατατίας που πειράχτηκε. Πολύ την έξυπνη μας κάνεις. Μ' είδες έσύ καθόλου ν' άνοιξω τό στόμα μου; Αύτη άρχισε τό λιμάρισμα και δεν έννοοοσε να σταματίσει, Μωρέ σάν το φραγκορόφητη τό ψαλλίδι πήγαινε τό στόμα της. Που να μ' άφήση να της πω και γώ κάτι. Μπά. Όλο κείνη ήθελε να λήη Μοοκανε τό κεφάλι καζάνι. "Ε, τότε κι' έγώ βαρέθηκα, παράτησα κι' αυτήνε και τίς καρύδες της... κι έφυγα.

— Βρέ Πατατία παλάβωσες; Έκανε ή Μαίρη νευριασμένη. Πώς έφυγες μωρέ άφοο δεν τό κούνησες από δίπλα της;

— Τι; Δεν έφυγα ελπες; Φεύγω τώρα κι έτσι είναι τό ίδιο.

Κι' ο διασκεδαστικός Πατατίας σηκώθηκε, έρριξε ένα τελευταίο βλέμμα στην δμορφη άγριοπούλα και με ύφος... παλληκαρισιο τράβηξε για τή σκηνή του ενώ ο Γκρέκο και βλοι οι άλλοι φίλοι μας ήταν σκασμένοι στα γέλοια.

ΒΑΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΓΚΡΕΚΟ

Όταν ο Γκρέκο γύρισε από τή χώρα των Κιτριανθρώπων όπου έγινε ή στέψη του νέου βασιληά Γιάν, βρήκε δυό νέους έπισκέπτες να κάθωνται μαζί με τούς άλλους φίλους του έξω από τή σκηνή των Γερμανών.

Στὴν ἀρχὴ νόμισε πὼς ἦταν κι' αὐτοὶ Γερμανοί, φίλοι τῆς οἰκογένειας Σουλτσε. Ὅμως δταν πλησίασε κατάλαβε πὼς εἶχε κάμει λάθος. Ὁ Χάνς τότε σηκώθηκε νὰ συστήσῃ στὸ Βαρῶνο καὶ στὴ σύνοδό του τὸν ἥρωά μας μιλώντας ἀγγλικά (*).

Μόλις ὁ Βαρῶνος ντὲ Πολινιάκ καὶ ἡ Ἐλιζαμπετ ἀντίκρυσαν τὸν Γκρέκο, ἀνοιξαν διάπλατα τὰ μάτια μὴν πιστεύοντας σ' αὐτὸ ποὺ βλέπουν.

Ὅπως θυμοῦνται οἱ ἀναγνώσται μας ἀπὸ τὸ πρῶτο κεφάλαιο τοῦ 4ου τεύχους τοῦ Βιβλίου μας, τόσοσὸν ὁ Βαρῶνος ὅσο καὶ ἡ ὁμορφὴ Ἀγγλίδρα σύντροφός του, νόμιζαν πὼς ὁ Γκρέκο ἦταν ἕνας μισοαγριάνθρωπος, ἄς ποῦμε καὶ ποὺ εἶχε καταπληκτικὴ δύναμη. Μ' ἄλλους λόγους τὸν φανταζόντουσαν σὰν ἕνα ἀνθρώπινο θηρίο κάπως ὁμως ἐξημερωμένο, λόγῳ τῆς καθημερινῆς του ἐπαφῆς με' ἄλλους ἀνθρώπους· φανταστήτε λοιπὸν τὴν κατάπληξή τους δταν τὸν γνῶρισαν καὶ μάλιστα δταν τὸν ἀκουσαν νὰ μιλάτῃ τὰ ἐγγλέζικα ὅπως θὰ μιλοῦσε τῆ δικῆ του γλῶσσα.

Τὸ γιγάντιο ἀνάστημα τοῦ ἀθλητικοῦ ἥρωά μας, ἡ ἡράκλεια ρώμη του, τὸ ὄραϊο κι' εὐγενικό του πρόσωπο καθῶς καὶ τὸ ἀγέρωχὸ ὕφος του ἔκαμαν τοὺς δυὸ καινούργιους φίλους μας νὰ κυτταχοῦν

τρομαγμένοι.

— Καταπληκτικό, ψιθύρισε ὁ Βαρῶνος με' θαυμασμό.

«Τὶ ἀντρας σκέφτηκε ἡ ὁμορφὴ Ἀγγλίδρα, ποὺ ἡ τέλεια ἐκείνη ἀνδρική μορφή τὴν ἔκανε νὰ μὴν μπορῇ νὰ ξεκολλησῇ τὰ μάτια τῆς ἀπὸ πάνω του.

Εἶναι γνωστὸ πὼς μιὰ ὁμορφὴ γυναίκα, εἶναι σχεδὸν συνηθισμένο, Δὲ συμβαίνει ὁμως τὸ ἴδιο καὶ μ' ἕναν ἀντρα, δταν μάλιστα αὐτός, ἐκτός τῆς ὁμορφιάς του, διαθέτει καὶ μιὰ ἡρόκλεια δύναμη. Γι' αὐτὸ ὁ Βαρῶνος Ἐρνέστος ντὲ Πολινιάκ ἔσφιξε με' θέρη τὸ χέρι τοῦ ἥρωά μας λέγοντάς του.

— Κύριε Γκρέκο εἶμαι πολὺ εὐτυχῆς ποὺ οὐκ γνῶρισα· πιστέψτε με.

Ὁ Χούλα παρακολουθοῦσε ἀπὸ μακριὰ με' πραγματικὸ ἐνδιαφέρον τὶς χαρούμενες ἐκδηλώσεις τῶν ξένων πρὸς τὸν κύριό του ἱκανοποιημένος, μὰ χωρὶς νὰ φαντάζεται πὼς οὗτοι οἱ δύο ξένοι θὰ ἦσαν ἡ ἀφορμὴ νὰ γνωρίσῃ μαζί με' τὸν Γκρέκο κι' ἄλλες χῶρες τῆς γῆς πρὸ θὰ θὰ τις ἐβλεπε ποτὲ οὔτε στὸν ὕπνο του.

• • • • •

— Πατατῖα παίξε μας κάτι... Ἀμέσως. Καὶ σὰν τί παρακαλῶ;

— Ὅτι θέλεις, Ξέρεις τόσα ἐσὺ..

Ἦταν βράδυ Ἐξω ἀπὸ τὴ σπηλιά τοῦ Γκρέκο οἱ φίλοι μας μόλις εἶχαν τελειώσει τὸ φαγητό τους ποὺ τοὺς εἰσέμασαν οἱ δυὸ γορίλλες καὶ ποὺ

(*) Διάβασε τὸ τεύχος ὑπ' ἀριθ. 1.

ή 'Ελιζαμπετ σέ κάθε άν-
τίκρυσμά τους σπαζοχόλιαζε.

- Μωρέ πώς φοβάται αυτή
ή 'Εγγλέζα, έλεγε ό Πατατίας
μέ άπορία. Δέν έχεις ξαναδη
γορίλλες χριστιανή μου ;

"Όμως ή 'Ελιζαμπετ δέν ή-
ξερε έλληνικά κι' έτσι την ά-
πάντηση ανέλαβε νά του τή
δώση ή Μαίρη.

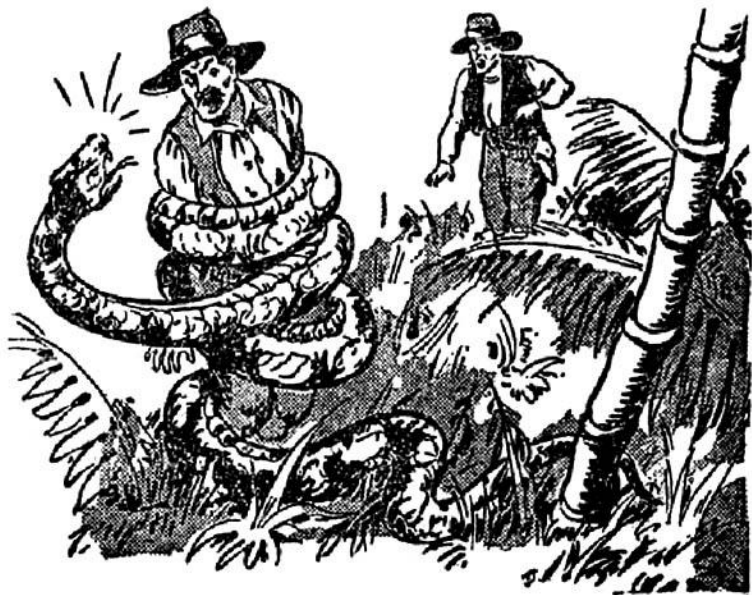
- Σωστά Πατατία μου. Μήν
κουτώσ έσύ πού τους έβλεπες
κάθε μέρα και τους έχεις συ-
νηθίσει...

- 'Εγώ ; Τι ξέρεις έσύ άπ'
αυτά... Κάθε μέρα τους έβλε-
πα μάλιστα.

- Πώς... έμένα μου λές ;
Πού τους έβλεπες μωρέ ; Στήν
όδό Σταδίου μήπως ;

- Μάλιστα κυρία μου στήν
όδό Σταδίου και παντού. Ξέ-
χασες πώς ή 'Αθήνα είναι γε-
μάτη άπό κινηματογράφους !

"Όλοι γέλασαν μέ την έξυ-
πνη άπάντηση του Πατατία
πού φούσκωνε σαν γαλοπούλα
δταν ένοιωθε πώς τά καλά.



Τό φίδι πού καιροφυλακτούσε, δίνοντας ένα ύπολογισμένο τίναγμα,
έπρεπε και τυλίχτηκε γύρω στο Χουάν.

μπούρια πού ἔλεγε ἄρεσαν.
— Μπράβο Πατατία, τοῦ φώ-
νασαν, εἶσαι περίφημος. Παί-
ξε μας κάτι μὲ τὸ ἀκοντεονά-
κι σου.

Εὐχαρίστως, ἔκανε ὁ ἔρασι-
τέχνης μουσικός μας πού πε-
τάχτηκε στὴ σκηνή του καὶ γύ-
ρισε ἀμέσως κρατώντας τὸ μι-
κρό του ὄργανο.

— Σάν τί θέλετε τώρα νὰ
σᾶς παίξω; τοὺς ρώτησε.

— Ὅτι σ' ἄρесе. Κάτι πού
νὰ διασκεδάση καὶ τοὺς ξέ-
νους μας.

Τότε ὁ Πατατίας ἄρχισε νὰ
παίξει μὲ κωμικὲς κινήσεις
τραγουδώντας συγχρόνως τὸ
παρακάτω ἀστειὸ τραγουδάκι.

Πέρα 'κεῖ ἄντε βρέ,
πέρα 'κεῖ σιὸ ποταμάκι
κελαῖδεῖ ἄντε βρέ,
ἕνα γκρίζο γαῖδουράκι.

Νοιώθει λύ, ἄντε βρέ,
νοιώθει λύπη τὸ κλημένο
καὶ θρηνεῖ ἄντε βρέ,
πού δὲν εἶναι παντρεμένο.

Ἐχ' ὑπό, ἄντε βρέ,
ἔχ' ὑπουονὴ μεγάλη
πού στὴ γῆ ἄντε βρέ,
δὲν τὴν ἔχουν ὄλ' οἱ ἄλλοι.

Κι' ἔτσι κλαί, ἄντε βρέ,
κι' ἔτσι κλαίει καὶ χτυπιέται
πού φριχτα ἄντε βρέ
μέρα νύχτα τυραννιέται.

Δυνατὰ χειροκροτήματα ἀ-
κούστηκαν κι' ὄλοι φώναξαν
μ' ἕνα στόμα

Μπράβο Πατατία, πολὺ ὡ-
ραῖο ἦταν τὸ τραγουδάκι σου.

ὅμως δὲ μᾶς εἶπες πού τᾶμα-
θες αὐτὰ τ' ἀστεῖα τραγουδά-
κια;

— Μόνος μου τὰ σκαρώνω, εἶ-
πε μὲ ὑπερηφάνεια ὁ μουσικός
μας, ρίχνοντας ἕνα λοξὸ βλέμ-
μα, στὴ Χάο πού καθόταν δι-
πλα του παρακολουθώντας τὸ
ἀνοιγόκλειμα τῆς φυσούνας
τοῦ ἀκοντεόν.

— Σπουδαῖος λοιπὸν εἶσαι
Πατατία, τοῦ εἶπε ὁ Γκρέκο.
Μὰ τώρα παίξε καὶ κάτι πού
νὰ ἐνθουσιάση τοὺς ξένους
μας. Ξέρεις κανένα ἐγγλέζικο
κομματάκι νὰ μᾶς παίξης!

— Πῶς δὲν ξέρω, ἀκου λέει.
Ἐγγλέζικα δὲν ξέρω; Ἄκου-
στε.

Καὶ τότε ὁ ἐξυπνότατος Πα-
τατίας ἄρχισε νὰ παίξει καὶ νὰ
τραγουδάη τὸ «Ἴτοιλόνκουε τὸ
τυπερέρι», πού κατ' αὐτὸν τὸν
τρόπο ἐνθουσίασε τόσο τὴν
Ἐλίζαμπετ δσο καὶ τοὺς ἄλ-
λους, γιὰ αὐτὸ τὸ ἐγγλέζικο
τραγουδάκι εἶναι γνωστὸ σ'
ὄλο τὸν κόσμο.

Ο ΖΟΖΕ ΑΜΦΙΒΑΛΛΕΙ

Ὁ ἀναγνώστης θὰ θυμᾶται
βέβαια τὸ ἐπεισόδιον πού συνέ-
βη ἔξω ἀπὸ τὴ σκηνὴ τῶν Ἰ-
σπανίων, ὅταν ὁ Νασσος τὸ δε-
καεξάχρονο ἐλληνόπουλο σκό-
τωσε ἀψηφώντας τὸν κίνδυνον
τῆ λεοπάρδουλη ἐκείνη πού κα-
θισμένη καταβρόχχιζε τὸ ζέ-
βρο.

Αὐτὸς ὁ δεύτερος ἡρωϊσμός
τοῦ παιδιοῦ αὐτοῦ μέσα σὲ δι-
άστημα ἑπτὰ ὥρων ἔγινε—καὶ
πολὺ φυσικὰ— τὸ θέμα τῆς οὐ.

ζητήσεως πού δέν μπροροῦσε νά ἐξαντληθῆ ἔτσι γρήγορα.

“Ο τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ὁ νεαρός “Ἕλληνας μεταχειριζόταν τὸ ὄπλο του, ἀδιάφορο ἂν ἦταν τουφέκι ἢ πιστόλι, ἢ ὀρμηκτικῆς του, τὸ θάρρος του καὶ γενικὰ ἡ ἀφοβία του μπροστὰ σὲ κάθε κίνδυνο ἔκαναν τὸ δυστυχή καὶ ἀγαθὸ Ζοζέ νὰ τὰ χάσῃ.

— Μωρέ, ἔλεγε στὸ φίλο Χουάν. Αὐτὸ εἶναι φαινόμενο. “Ἐνα παιδί ἔτσι μικρὸ νὰ κατορθῶνῃ τέτοια πράγματα πού οὔτε μεγάλοι δέν μποροῦν νὰ τὰ καταφέρουν μού φαίνεται ἀφύσικο. Ψεύτικο.

— Ἐἶσαι μὲ τὰ καλά σου, Ζοζέ, τοῦ ἀπαντοῦσε ὁ φίλος του. Τί ἀφύσικο σοῦ φαίνεται ἀφοῦ τὸ εἶδες μὲ τὰ μάτια σου.

— Ναι δὲ σοῦ λέω... μά..

— Τί μά καὶ ξεμά, τὸν σκότωσε τὸν Ρινόκερω;

— Ναι.

— Τώρα σκότωσε τὴ λεοπάρδαλη;

— Λοιπόν;

— “Ε, τί λοιπόν!

— Βρὲ σὺ, τὸν παλαβὸ μου παραστένεις, μούγκρισε νευρισμένος ὁ Χουάν, εἶναι παλληκάρι αὐτὸ τὸ παιδί ἢ δέν εἶναι;

— Ξέρω γώ; σὺ τί λές;

— Δηλαδή ἐοῦ λές πὼς εἶναι παλληκάρι ἔ;

— “Ε, ἐγὼ σοῦ λέω πὼς δέν εἶναι.

— Τί εἶπες μωρέ; σκούλισσε ὁ Χουάν, δέν εἶναι; Κι’ αὐτὰ τὰ δυὸ θηρία τὰ σκότωσε σήμερα ὁ Τζερετζεβούλης;

— “Οχι αὐτὸς τὰ σκότωσε.

— Τότε λοιπόν;

— Νά, πὼς νὰ σοῦ πῶ μωρέ Χουάν, ἔκανε κομπιαστὰ ὁ ἀγαθὸς Ζοζέ Δέν μπορῶ καὶ πού τὸ εἶδα ἀκόμα νὰ τὸ πιστέψω. Τόσο παράξενο μού φαίνεται. Κι’ ὕστερα πρόσθεσε χομηλώνοντας τὴ φωνή του, πού τὸ ξέρεις ἐοῦ ἂν αὐτὸ τὸ παλληκαρόπουλο δέν εἶναι μαγεμένο; λίγα τέτοια πράγματα ἔχουν γίνει; Σεχνῆς τὸ μαγεμένο Βασιλόπουλο πού καβάλλησε τὸ φτερωτὸ ἄλογο καὶ περνώντας τὰ σύννεφα ἔφτασε στὴ χώρα τοῦ “Ἡλιου γιὰ νὰ κλέψῃ τὴν ἄμορφη βασίλοπούλα ὅπως καὶ τὴν ἔκλεψε; Γιατὶ δηλαδή καὶ τοῦτο δῶ τὸ “Ἕλληνοπούλο νὰ μὴν εἶναι μαγεμένο;

“Ο Χουάν πού δέν περίμενε φυσικὰ τόση ἀφέλεια ἀπὸ τὸ φίλο του ἀπέρησε. Καὶ γυρνώντας κύτταξε κατάματα τὸ συνομιλητὴ του πού περίμενε νὰ δῇ τί ἐντύπωση ἔκαναν τὰ λόγια του

— Βρὲ σὺ Ζοζέ, τοῦ εἶπε ἀγαναχτισμένος ὁ Χουάν. Τρελλάθηκες μωρέ; Τί μαγικά βασίλοπούλα καὶ πράσινα ἄλογα μού τσαμπουνῆς! Τί δουλειὰ ἔχουνε τὰ παραμύθια μ’ αὐτὰ πού γίνανε σήμερα; Ἐἶσαι μὲ τὰ καλά σου ἢ μήπως καὶ παλάβωσες;

— Καλὰ ντέ. Τί φωνάζεις ἔτσι, δὲ σ’ εἶπαμε καὶ κομπόρη. “Ἄλλο τοῦτο πάλι. “Ἐν τάξει ὁ πιτσιρικός εἶναι παλληκάρι ἀφοῦ τὸ θέλεις. Ἐἶσαι εὐχαριστημένος τώρα;

— Τρομάρα νὰ συδρῆθ, μουρ-

μούρισε ο Χουάν, κουνώντας το κεφάλι του. Τρομάρα να σουδρήν ντενεκέ που τολμάς, να άμφιβάλης για την παλληκαριά αύτου του παιδιού π.ύ..

Ένα δυνατό και όξυ σφύριγμα άκούστηκε κείνη τη στιγμή κι' ένα σύρσιμο παράξενο, που έκανε τους δυό φίλους να γυρίσουν άπότομα τά κεφάλια τους.

Όμως αυτό που είδαν έκανε να παγώσει τό αίμα στις φλέβες τους. Σ' ένα χοντρό κλαδι δέντρου που ήταν άκριβώς άπέναντί τους, ένας πραγματικά τεράστιος πύθνας (φιβι) ήταν άνεβασμένος και παρακολουθούσε τους δυό συντρόφους προσπαθώντας να έπιτεθη σ' αυτόν που ήταν πιο κοντά.

Μόλις ό Ζοζέ είδε τό πελώριο εκείνο έρπετό παράλυσε σε βαθμό που ήταν άδύνατο ν' άρθρωση λέξη.

— Πάτερ ήμών ό έν τοίς ουρανείς ψιθύρισε και Σάντα Μαρία βάλτε τό... τό... χε... χε... ράκι σας.

Όμως ό Χουάν πιο γενναίος και πιο σβέλτος τράβηξε τό πιστόλι του νομίζοντας πως ό άμυντικός αυτός τρόπος ήταν αυτός που έπρεπε. Μά δεν πρόφτασε να κάμη αυτή την κίνηση

Τό φίδι που καιροφυλαχτούσε βρήκε εκείνη τη στιγμή πιο κατάλληλη και δίνοντας ένα ύπολογισμένο τίναγμα έπесе πάνω στό Χουάν και τυλίχτηκε γύρω του τόσο γρήγορα που ό δυστυχής Ισπανός δεν πρόλαβε ούτε τά χέρια του να ση-

κώση όπως άπαιτεί τουλάχιστον ή περίστασις.

Έτσι ό Χουάν βρέθηκε γαντζωμένος στον κλοιό αυτό μέ τά χέρια του κρεμασμένα προς τά κάτω και άκίνητοποιήθηκε.

Όπως δηλαδή τά μωρά που τάχουν στις φασκές.

Μά τό βάρος του φιδιού ήταν πολύ και τά πόδια του Χουάν δεν μπορούσαν να τό άντέξουν. Έτσι, κάτω από τά τρομαγμένα μάτια του Ζοζέ ό άτυχος αίχμάλωτος του φιδιού κυλίστηκε στό έδαφος βγάζοντας σπαραχτικές κραυγές.

— Βοήθεια, βοήθεια.

Άκούγοντας ό Ζοζέ τη φωνή του συντρόφου του που έν τώ μεταξύ είχε ζαρώσει κυττάζοντας περίτρομος τη σκηνή. πήρε άπότομα θάρρος κι' άρχισε να φωνάζη μ' όλη τη δύναμή του.

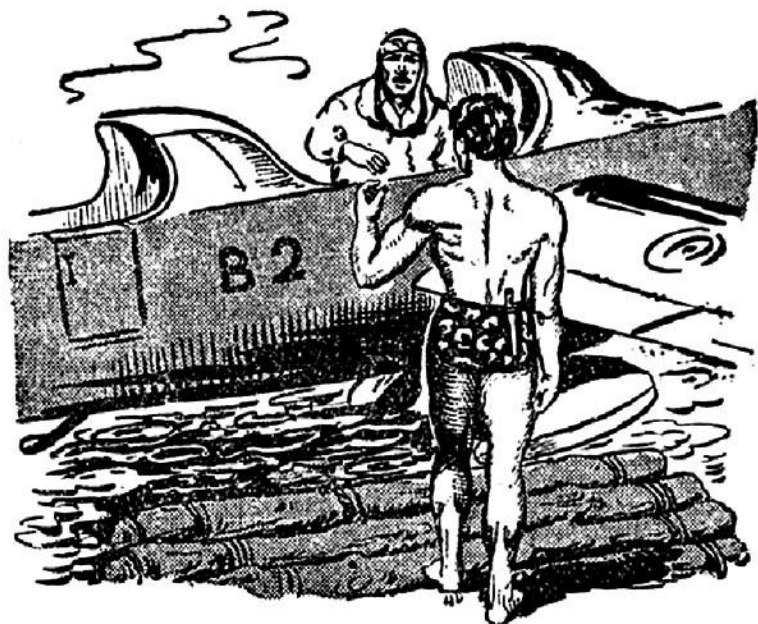
— Βοήθεια Νάσσο, βοήθεια.

Δέν πέρασαν πέντε δευτερόλεπτα κι άμέσως φάνηκαν από τό πίσω μέρος της σκηνής να έρχονται τρέχοντας οι έπτά φίλοι μας που τους ξάφνιασαν οι φωνές του Χουάν και του Ζοζέ.

ΕΛΛΗΝΟ-ΙΣΠΑΝΙΚΗ

ΣΥΜΜΑΧΙΑ

Τό δεύτερο και καταπληκτικό κατόρθωμα του Νάσσου που έγινε, έκανε τον Άρτοδρο Βελόσκουιθ να σκεφτη διαφορετικά πιά για τους τέσσερις Έλληνες φιλοξενούμενους του. Φώναξε λοιπόν κρυφά τον



Ὁ Βαρῆνος ἐπῆρε στὸ ὑδροπλάνο τὸν Γκρέκο

Ἄλμπενιζ ποὺ ἦταν καὶ ὁ πλεονόπολογισμὸς σὺντροφός του καὶ τοῦ εἶπε.

— Ἄλμπενιζ, ὅπως ξέρεις ἀπὸ τὴν Ἰσπανία ξεκινήσαμε ἐννιά ἀντρες γιὰ νὰ βροῦμε τὴν ἀνηψιά μου Τάκου Λή ποὺ εἶναι καὶ βασίλισσα τῶν Μπαμπαλοῦ. Ἡ τύχη ὅμως θέλησε νὰ μείνουμε μόνο πέντε. Λυπόμαστε κατάκαρδα γιὰ τὸ χαμὸ τῶν συντρόφων μας, μὰ ὅ,τι ἔγινε ἔγινε. Τώρα εἴμαστε λίγοι γιὰ νὰ ἀξοκολουθήσουμε

τὸ δύσκολο ἔργο μας ποὺ δὲν ξέρουμε πότε ἀκριβῶς θὰ τελειώσῃ. Γι' αὐτὸ εἶμαι τῆς γνώμης νὰ κάνουμε μιὰ συμμαχία μὲ τὴν ομάδα τοῦ Στάθου, ἔτσι ποὺ κι' ἐμεῖς θὰ ἔχουμε βοήθεια κι' αὐτὸς φυσικά. Ἐ, τί λές καὶ σὺ Ἄλμπενιζ; Εἶναι καλὴ ἡ ἰδέα μου;

— Πολὸ καλὴ ἀρχηγέ, εἶπε ὅστερα ἀπὸ ὀλιγόλεπτη σκέψη ὁ Ἄλμπενιζ. Ἐτσι θάχουμε καὶ μὲ συντροφιά γιὰ τὰ βρά-

δυναμάς πού περνάνε τόσο ανιαρά.

— "Όμως τὸ κυριώτερο τὸ παράλειψες, φίλε μου. ἔκανε ὁ Βελάσκουεθ μὲ τόνο ἐπιπλήξεως.

— Σάν τί ἀρχηγέ; ρώτησε ἀπορώντας ὁ ἄλλος.

— Νά... δηλαδή τὴν πραγματική οἰτία πού μᾶς ἀναγκάζει νὰ συμμαχίσουμε μὲ τοὺς "Ἑλληνες.

— Μὰ νομίζω πὼς τὴν θίξαμε, ἂν δὲν κάνω λάθος κύριε Βελάσκουεθ

— "Όχι "Άλμπενιζ. Ἡ πραγματική αἰτία εἶναι αὐτὸς ὁ νέος στὸν ὁποῖο ὑπολογίζω πολλά. Εἶναι ὅπως καὶ σὺ θὰ κατάλαβες ὁ ἄνθρωπος πού γὰρ χρειάζεται "Ἐξυπνος, δραστήριος, ὀρμητικός, δυνατός καὶ παλληκάρι. "Ἀξίζει ὅπως καὶ πολὺ καλά εἶπε ὁ θεῖος του, γιὰ ὄλους μας. Σ' αὐτὸν ὑπολογίζω λοιπὸν πολλὰ πράγματα.

— "Ἐχετε δίκιο ἀρχηγέ, εἶπε μὲ συγκατάβαση ὁ "Άλμπενιζ. Ὁ νέος αὐτός θὰ μᾶς βοηθήσῃ πολὺ.

.....

Ὁ Βελάσκουεθ ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους πού δὲν ἤθελαν νὰ γροντοτριβοῦν ὅταν ἐβαζίν κάτι στὸ μυαλό τους.

"Ἐτρεξε λοιπὸν μέσα στὴ σκηνὴ πού ἤντιουσαν οἱ τέσσερις "Ἑλληες καὶ πλησιάζοντας τὸ Στάθη Φούντα ἀρχισε νὰ τοῦ συζητῶ κρυφὰ καὶ χωρὶς νὰ τὸν ἀκοῦν οἱ ἄλλοι.

Ὁ Γιάννης ὁ Τσίρος πού δὲν ἤξερε ἀγγλικά, ὅτε φυσικά

καὶ καμμιὰ ἄλλη γλώσσα, στενοχωροῦταν πού δὲν καταλάβαινε ὅταν οἱ ἄλλοι συζητοῦσαν. Ἐπίσης καὶ ὁ Φώτης Κουλούρης δὲν ἤξερε ἄλλη γλώσσα ἐκτὸς ἀπ' τὴ δική του. Μόνο ὁ Νάσσος μιλοῦσε ἀρκετὰ καλά τὴν ἀγγλικὴ καὶ τοῦτο γιὰτί εἶχε συνηθίσει ἀπὸ τὸ θεῖο του πού τὴν ἤξερε καλά.

Γι' αὐτὸ λοιπὸν ὁ Τσιρόγιαννος παραξενεύτηκε ὅταν εἶδε τὸν "Ἀρτοῦρο νὰ μιλήσῃ σιγὰ στὸ Στάθη

— Ρε σὺ Φώτη, εἶπε ὁποτερνόμενος στὸ φίλο του Αὐτὸς ὁ Σπανούλιασας φοβάται μὴν τὸν ἀκοῦσουμε καὶ μιλάει ἔτσι σιγὰ στὸν κύρ Στάθη; "Ἄφοῦ ἡμεῖς ἔχουμε μεσάνυχτα ἀπὸ τέτοια δὲν τᾶπαμε τὸ μεσημέρι ἀδερφέκι μου;

— "Ἐ, καλά καὶ σένα τί σε νοιάζει, τοῦ εἶπε ὁ φίλος του "Ἄφεντικά εἶναι αὐτὰ κι' ἄς κάνουμε ὅτι θέλουμε.

— Πὼς δηλαδή τί μὲ νοιάζει ρε Φώτη; Δὲν μπορῶ νὰ βλέπω τὰ παράξενα... τσατίζουμε Ὅριστε;

Κεῖνη τὴ στιγμή ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Στάθη πού ἔλεγε πρὸς τοὺς ἀνθρώπους του.

— Παιδιά. Ὁ κύριος "Ἀρτοῦρο μᾶς προτείνει νὰ κάνουμε μιὰ συμμαχία ὅσον καιρὸ μείνουμε στὴ Ζούγκλα "Ἐτσι γινόμαστε περισσότεροι καὶ θὰ ἀλληλοὑποστηριζόμαστε ὅταν εἶναι ἀνάγκη Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ψάχνει νὰ βρῆ τὴν ἀνεψιά του πού βρέκεται ἀπὸ μικρὴ στὰ χέρια τῆς ἀγρίας φυλῆς Μπαμπαλοῦ καὶ εἶναι σή-

μερα βασίλισσα τής φυλής αύ-
της.

— 'Αμάν... μούγκρισε ό Ται-
ρόγιαννος. Μιά Σπανιόλα έγι-
νε βασίλισσα στους άγριους !
Ρέ δέ γελάτε κόττες ; 'Ακούς
έκεί κάτι πράγματα. Είναι ή
δέν είναι νά σοῦ φεύγη τό κα-
βουράκι. 'Ορίστε ;

— Μή σάς φαίνεται παρά-
ξενο παιδιά, έξακολούθησε ό
Στάθης. Τέτοια κι' άλλα παρ-
όμοια γίνονται πολλά στόν κό-
σμο. Μπορούμε λοιπόν νά βοη-
θήσουμε τούς φίλους μας από
δῶ γιά νά φέρουν εις πέρας τό
δύσκολο έργο τους ;

— Είμαστε σύμφωνοι, φώνα-
ξαν μ' ένα στόμα ό Νάσσος
κι ό Φώτης.

— Στό έν τάξει, γρύλλισε ό
Ταιρόγιαννος.

'Ο Στάθης διαβίβασε στόν
'Αρτοῦρο τή συγκοτάθεση τῶν
άνθρώπων του κι' έτσι ή συμ-
μαχία κλείστηκε μέ μιá θερμή
χειραψία πού αντίλλαξαν οι
δύο άρχηγοί.

ΤΡΙΤΟΣ ΑΘΛΟΣ ΤΟΥ ΝΑΣΣΟΥ

'Οπως είδαμε τό τεράστιο
φίδι είχε τυλιχτή γύρω από τό
σώμα τοῦ δυστυχῆ Χουάν πού
άπελπισμένος φώναζε βοήθεια.

'Ακριβώς εκείνη τή στιγμή ό
'Αρτοῦρο και ό Στάθης κλεί-
νανε τή συμφωνία τής συμμα-
χίας τους όταν άκούστηκαν οι
σπαρτακτικές φωνές τῶν δύο
'Ισπανῶν.

Οι δύο άρχηγοί πετάχτηκαν
έντρομοι και βγήκαν τρεχάτοι

έξω από τή σκηνή άκολουθοῦ-
μενοι από τούς άνθρώπους
τους.

Μά μόλις ξετριψαν πρὸς τό
μέρος άπ' όπου άκούστηκαν οι
φωνές και είδαν τό Χουάν
πού κόντευε νά πάθη άσφυ-
ψία από τήν τρομερή πίεση τοῦ
φριχτοῦ πύθωνα, σταμάτησαν
έντρομοι.

'Ο Ταιρόγιαννος μόλις άν-
τίκρουπε τό μελανιασμένο πρό-
σωπο τοῦ Χουάν, τόσο φοβή-
θηκε πού ή γλώσσα του μπερ-
δεύτηκε άσχημα.

— Μω.. μω... μωρέ, φουκα..
κα... κα... καρά, Χου... Χου...
Χουάν τί... τί... Έπα... παθες.

'Ολοι είχαν σταθῆ και πα-
ρακολουθοῦσαν τή φριχτή έ-
κκίνη άγωνία τοῦ συναδέλφου
τους, χωρίς νά μπορούν νά
τόν βοηθήσουν.

Και ποαγματικά, τό φίδι, πού
ήταν ὅπως είπαμε τεράστιο,
και είχε τυλιχτή σ' ὄλο τό
σώμα τοῦ Χουάν, δέν ήταν
μόνο μακρὸ μα και φοβερά
χοντρό. 'Η διάμετρός του ἦ-
ταν τουλάχιστον σαράντα πόν-
τους, πράγμα πού φανέρωνε
τήν καταπληκτική δύναμη τοῦ
έρπετοῦ αὐτοῦ.

Τό τριγωνικό του στόμα εί-
χε φτάσει τώρα στό ὕψος τοῦ
κεφαλιοῦ τοῦ έτοιμοθάνατου
Χουάν και ή μητερή οὐρά του
πού περισσότερο σέ μακρός, έ-
δινε τεράστια χτυπήματα κά-
τω στό έδαφος δημιουργών-
τας έτοι σπασμωδικά τινάγμα-
τα πού συνεκλόνηζαν τό δυσ-
τυχισμένο εκείνο θῆμα.

'Από στιγμή σέ στιγμή ό
Χουάν θά πάθαινε από τό τρο-

μερό εκείνο σφίξιμο κι' ακόμα όλοι εκείνοι οι άντρες δέν βρήκαν τόν τρόπο νά γλυτώσουν τόν σύντροφό τους πού άσφυκτιούσε όλοένα και περισσότερο κινδυνεύοντας νά λιανιστή από τόν πύθωνα.

Ξάφνου είδαν τό Νάσσο, τό ήρωϊκό αυτό Έλληνόπουλο, νά τρέχει λίγα μέτρα πιά κεί, νά σηκώνη από κάτω ένα δόρυ, (*) νά τρέχει έπειτα κοντά στον κινδυνεύοντα σύντροφό του άρχίζοντας νά χτυπή την ούρά του φιδιού με τό δόρυ του προσπαθώντας νά την καρφώσει στη γη.

Τό πράγμα ήταν δύσκολο γιατί ή ούρά του φιδιού μετακινώταν γρήγορα. Μά άλλος τρόπος δέν υπήρχε. Μόνον έτσι τό φίδι θα παρέλυε.

Τά χτυπήματα του Νάσσου ήταν γρήγορα ύπολογισμένα και όρηγτικά. Τό φίδι ένοιωσε τόν κίνδυνο και πού κατάλαβε τώρα πιά πώς έπρεπε ν' άμυνθή, χαλάρωσε άναγκαστικά τό σφιξιμό του, δίνοντας την εδκαιρία στο δυστυχή Χουάν ν' άναπνεύση.

Τά χτυπήματα έξακολούθησαν νά συνεχίζονται ώπου κάποια στιγμή τό δόρυ πέρασε πέρα για πέρα την φοβερή αυτή ούρά και κορφώθηκε με δύναμη στη γη. Τό φίδι έβγαλε ένα δυνατό σφύριγμα και ξεκουλουριάστηκε άπίοτομάπό τό σωμα του Χουάν πού τρέχοντας ό Στάθης με τόν "Αλ-

(*) Τά δόρυτα αυτά είχαν μείνει από την συμπλοκή των Ισπανών με τους πυγμαίους.

μπενιζ τό τράβηξαν μακριά. Άμέσως άρχισαν νά πέφτουν έπαναληπτικοί πυροβολισμοί πάνω στο φίδι πού σε λίγο ξεψύχησε πλάθοντας στο κρού αϊμα του. Έτσι ό άμοιρος Χουάν γλύτωσε τό θάνατο.

Ο ΓΚΡΕΚΟ ΣΤΟ ΥΔΡΟΠΛΑΝΟ

Ό Βαρώνος ντέ Πολινιάκ και ή Έλιζαμπет είχαν τρεις μέρες τώρα κοντά στον Γκρέκο και άκομα δέν του είχαν μιλήσει για την ύπόθεση του «Γαλάζιου διαμαντιού». Κείνο πού άπασχολούσε προς τό παρόν τόν Βαρώνο ήταν πού δέν μπορούσε νά ειδοποιήση τόν υπηρέτη του Γκομέν, ό όποιος θα είχε φτάσει τώρα όπως δήποτε στο Νταρεσσαλάμ με τίς άποσκευές τους και θα ανησυχούσε τρομερά για την τριήμερη αυτή άπουσία τους. Όμως ό Γκρέκο όταν έμαθε αυτή τη στενοχώρια του Βαρώνου τόν καθυσύχασε λέγοντάς του πώς ή Μαίρη έχει ένα ύπερατλαντικό τηλέφωνο και πώς μπορεί νά τό χρησιμοποιήση κι' εκείνος όταν ήθελε.

Ό Βαρώνος πού ένθουσιάστηκε από αυτή την είδηση έτρεξε άμέσως και παρακάλεσε τη Μαίρη νά του έπιτρέψη νά τηλεφωνήση.

— Πολύ εύχαρίστως, του άπάντησε ή εύγενική Έλληνίδα, δείχνοντάς του πώς λειτουργούσε ή συσκευή αυτή.

Τότε εκείνος πήρε άμέσως τόν αριθμό του ξενοδοχείου

του στο Νταρεσσολόμ και βρήκε πράγματι το Γκομέν που τον περίμενε με αγωνία 'Αμέσως του έξήγησε τι πρέπει να κάνει. Με τις σχετικές οδηγίες που του δωσε για την ακριβή τοποθεσία της λίμνης όπου βρισκόταν το αεροπλάνο του σωό μέν αλλά χωρίς βειζίνη, έπρεπε να του φέση την άλλη μέρα τα απαραίτητα νοικιάζοντας ένα ύδροπλάνο για τό σκοπό αυτό.

— Μείνετε ήσυχος κύριε Βαρώνε. Τό εύ-όχημα είναι ότι ζητε, τά άλλα θά τά ταχτοποιήσω. Μην ανησυχείτε. Αύριο τό μεσημέρι θά είμαι κοντά σας

— Γκομέν, μην ξεχάσης να φέρης βειζίνη. Τό αεροπλάνο δέν έχει σταλιά.

— Τό είχα ύπ' όψη μου κύριε Βαρώνε. Νά μείνετε ήσυχος.

— Έν τόξει λοιπόν Γκομέν, σέ περιμένω αύριο.

Κι' έκλεισε τό τηλέφωνο.

Τήν άλλη μέρα τό μεσημέρι στά νερά της λίμνης είχε προσθαλασσωθή ένα ύδροπλάνο.

Ό Χούλα άμέσως έτρεξε και άνεβαίνοντας στή σχεδία πήγε να παραλάβη τόν Γκομέν με τις άποσκευές του Βαρώνου.

— Πόσες ώρες κάματε Γκομέν από τό Νταρεσσαλάμ;

— Τέσσερες και μισή κύριε Βαρώνε.

— Λοιπόν άκουσέ με τώρα, είπε ό Έρνέστος στόν ύπηρέτη του Φρόντισε για τό αεροπλάνο. Καθάρίσέ το, περιποιή-

ΤΟ ΓΑΛΙΖΙΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ

Είναι η άρχή των νέων περιπετειών του θρυλικού και ήρωϊκού "Ελληνα

ΓΚΡΕΚΟ - ΤΑΡΖΑΝ

στην άχανή και μυστηριώδη χώρα

ΤΩΝ ΙΝΔΙΩΝ

Μην παραλείψετε ν' αγοράσετε την νέα περίοδο των περιπετειών του θρυλικού

ΓΚΡΕΚΟ - ΤΑΡΖΑΝ

'Από τό ένατο (Θον) τεύχος μας που θά έχη τόν τίτλο

ΤΟ ΓΑΛΙΖΙΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ

'Η καταπληκτική δράσις και τ' άφάνταστα κατορθώματα του ήρωά μας σ' αυτή τη χώρα θά σας συναρπάσουν και θά σας γοητέψουν.

ΑΠΟ ΤΟ ΕΝΑΤΟ ΤΕΥΧΟΣ Ο ΓΚΡΕΚΟ ΣΤΙΣ ΙΝΔΙΕΣ

Γραμμένο άπ' τό συγγραφέα κ. ΠΥΡΡΟ Σ. ΜΑΚΡΗ

σου το, βάλε του βενζίνη. Είναι τρεις μέρες που το έγκατέλειψα στην τόχη του. Ύστερα πάρτο και φύγε. Πήγαινε το στο όπισθεγο και συ θα περιμένης τηλεφώνημά μου στο ξενοδοχείο. Κατάλαβες;

— Μάλιστα κύριε Βαρώνε.

Σε μιά ώρα ο Γκομέν πετοβσε με το αεροπλάνο του Βαρώνου πάνω από τη Ζούγκλα κατευθυνόμενος προς το Νταρεσσαλάμ.

Τό άπόγευμα ο Έρνέστο θέλησε νά κάμη μιά βόλτα με τό ύδροπλάνο γιά νά πάρη μερικές φωτογραφίες.

— Τι λές Έλιζαμπετ, ρώτησε τήν Άγγλίδα συντρόφισσά του. Θέλεις νάρθης!

— Όχι Έρνέστο. Άν θέλεις πάρε μαζί σου τόν κύριο Γκρέκο που δέν έχει άνεβή ποτέ του. Έγώ προτιμώ νά κάμω συντροφιά τής Τάκου Λή, που τόσο τήν συμπαθώ.

Ό Γκρέκο που κολακεύτηκε από τή φιλοφρόνηση αυτή εύχαρίστησε τήν όμορφη Άγγλίδα έκ μέρους τής φίλης του.

Και πηδώντας στη σχεδία μαζί με τό βαρώνο και τόν πιλότο του ύδροπλάνου χαμογέλασε στην Τάκου—Λή που τόν κύτταζε λυπημένη. Σε λίγο τό ύδροπλάνο άνυψώθηκε κάνοντας τρομαχτικό θόρυβο.

Ό Χούλα, ή Τάκου—Λή και ή Χάο ήσαν άνθρωποι τής Ύδιας φυλής, έπομένως είχαν τίς ίδιες γνώμες, τίς ίδιες αντιλήψεις και τους εύχαριστούσαν ή τους λυπούσαν τά ίδια πράγματα, άμαθοι δέ όπως ήταν σ' αυτό το είδους τά

ταξίδια, τρόμαξαν μόλις ένοιωσαν τόν άγαπημένο τους Γκρέκο νά πετά σάν τό πουλί, νομίζοντας προς στιγμήν πώς δέν θα ξαναγύριζε.

Τό πρόσωπό τους πήρε μιά λυπημένη έκφραση και τό βλέμμα τους σκοτεινίασε. Μά σε μιά ώρα τό ύδροπλάνο ξανακατέβηκε στη λίμνη και ο Γκρέκο πήδησε στη σχεδία που μαζί με τόν πιλότο έφτασαν στην όχθη γελαστοί και εύχαριστημένοι. Τότε ή Τάκου—Λή πήδησε στην άγκαλιά του άγαπημένου της, ένώ όλ' οι φίλοι του τόν συνεχάρηκαν γιά τό πρώτο άεροπορικό ταξίδι που έκανε στη ζωή του και του εύχήθηκαν νά τά χιλιάση.

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΕΜΦΑΝΙΣΗ ΤΟΥ ΚΑΠΟΥΑ

Ό τρομερός μάγος τών Μπαμπαλοῦ καθισμένος σ' ένα σκαμνί μέσα στην καλύβα του, είχε μπροστά του ένα σωρό από βότανα και τά καθάριζε με τό μαχαίρι του γιά νά φτιάση ένα φάρμακο που ήταν, όπως έλεγε, ένα κι' ένα γιά τόν πονοκέφαλο, όταν ή πόρτα τής καλύβας του άνοιξε με όρμή, κι' ένας κανίβαλος μπήκε λαχανιασμένος.

— Τι συμβαίνει Μπουμποῦ; ρώτησε ξαφνιασμένος ο μάγος.

— Δυνατέ Καπούα, είπε ο άγριος που άκόμα άνάσαινε με δυσκολία, είδα τό Χούλα τή Χάο και τή βασίλισσά μας, μαζί με άλλους λευκοῦς νά

κάθωνται έξω από τή σπηλιά του Γκρέκο. "Όμως κρύφτηκα άμέσως κι' αυτό δέ με είδαν.

"Ο Καπούα πού στό άκουσμα του δνόματος τής Τάκου — Λή τινάχτηκε δρθιος σά νά τόν δάγκασε άγριο φίδι, άρπαξε τόν άγριο από τό μπράτσο και τόν έσφιξε δυνατά λέγοντάς του.

— Πότε τούς είδες Μπουμπού; κές μου γρήγορα.

— Σήμερα τό πρωί κατέβηκα γιά κυνήγι και χωρίς νά τό θέλω βρέθηκα κοντά στη σπηλιά του Γκρέκο. Φαίνεται άφέντη Καπούα πώς τά ιερά πνεύματα άφησαν τούς δικούς μας νά φύγουν, τούς βρήκε ο Γκρέκο τυχαία και τούς αιχμολώτισε.

— "Άκουσε Μπουμπού, του είπε ο μάγος. Δέ θά μιλήσης σέ κανένα γι' αυτό πού είδες. Θά πάω πρώτα έγώ μόνος μου νά έξετάσω, κι' όταν βεβαιωθώ τότε θά σκεφτούμε τί θά γίνει. "Άκουσε;

— "Όπως διατάξης άφέντη.

"Όταν ο άγριος έφυγε, ο Καπούα έτρεξε άμέσως στην κολύβα του άρχιερέα Κάγια— Μούγια και του άνέφερε δ,τι άκριβώς του είπε ο Μπουμπού.

— Και τί θά κάνουμε τώρα; ρώτησε ο άρχιερέας.

— Σκέφτηκα νά πάμε μαζί στη σπηλιά του Γκρέκο, είπε ο Καπούα. "Έτσι θά κάνουμε πιδ καλή δουλειά. Πρέπει άπόψε ο άνθρωπος αυτός νά πεθάνη γιατί άρκετά μάς μπήκε στη μύτη. Δέ φτάνει πού φέρνει έδω τούς γορίλλες του και μάς σκοτώνει τούς πολεμιστές

μας, δέ φτάνει πού μάς πολεμεί διαρκώς, αλλά μάς κλέβει και τίς γυναίκες μας. "Άν τό μάθουν οι δικοί μας, έγώ και σού θά ρεζίλευτοδμε. Γι' αυτό μόλις σκοτεινιάση θά γίνουμε άόρατοι και θά πάμε γραμμή κάτω. "Όταν βρεθούμε εκεί, τότε θά σκεφτούμε πώς θά ένεργήσουμε.

"Ο Κάγια — Μούγια δάν είχε καμμία αντίρρηση άφοθ θά πήγαιναν άόρατοι. Είπε λοιπόν στό συνένοχό του πώς όταν έρθη ή ώρα θά ήταν έτοιμοι.

"Η συμφωνία έκλεισε και οι δυο καταχθόνιοι συνεργάτες χώρισαν. Τόσον ο Καπούα, όσο και ο άρχιερέας δέν φανταζόντουσαν ποτέ πώς οι τρεις φίλοι μας—Γκρέκο, Τάκου Λή και Χούλα—, είχαν κρεμασμένο πάντα στό λαιμό τους άπό ένα δόντι φιδιοθ, τό γνωστό αντίδοτο του φίλτρου του μάγου Καπούα. * "Έτσι ήσαν ήσυχoi και ύπολόγιζαν στην άπέραντη δόναμή τους. Στη δύναμη τής άορατοσύνης τους δηλαδή. "Όταν λοιπόν νόητωσε, οι δυο... φαρισαίοι των Μπαμπαλοθ ξεκίνησαν από τόν καταυλισμό τους πέρνοντας μαζί τους άπό ένα μαχαίρι και τράβηξαν γραμμή γιά τή σπηλιά του ήρωά μας, άφοθ προηγουμένως έγιναν άόρατοι.

"Όταν έφτασαν ήταν άργά πιά. "Όλοι κοιμόντουσαν και

* Διάβασε τό τεύχος ύπ' άριθμόν 2.

μέσα στη σπηλιά βασιλευε ή-
σου·ια απόλυτη.

Ζύγωσαν τότε κρατώντας τὰ
μοχαίρια τους και είδαν πάνω
στα Ξερα χόρτα να κοιμούνται
ή Τάκου Λή και ή Χάο Πιό
και οι δύο γρίλλες κοιμών-
το σ' τιν κι' ούτοί.

Ο Γκρέκο όμως δεν ήταν
εκ·ι. Κίττωξαν όλόγυρα μὰ
δεν τόν είδαν.

— Πώς συμβαίνει αυτό; ψι.
θύρισε ό μάγος ξηρώνοντας
τὰ χιλιία του με άπορίη. Ό-
μως δεν μπορεί, κάπου πρέπει
νά είναι.

Και πάνοντας τó συνοδό του
άπό τó χρι τόν έβουε έξω
άπό τή σπηλιά Στάθησαν λί-
γο και κόττηξον τις δυό σκη-
νές, των Γερμανών δηλαδή
και τού Πατατία.

— Κάγια Μούγια θά είναι
κ'ηπου έ εί μέσα, σφύξε σ'·
αύτι τοί άρχιερέα ό Καπούα.
Τι διαβολο, άλλο μέρος δεν
όπάχει έκτός.

Άξαφνα σταμάτησε άπότο-
μα. Μιά μικρή καλυβίτσα που
ήταν χωμένη άνάμεσα σόό χώ-
ρισμα των δυό σκη των του κί-
νησε τήν προσοχή «Τί καλό-
βα είν' ούτή; σκέβηκε Τήν
άλλη φορά δεν ήταν εκεί "Ας
πάμε να δοίμε ποιός κοιμάται
μέσα».

Προχώρησαν σιγά και μόλις
έφτασαν έσκιψαν κάτω άπό
τό μικρό άνοιγμα και είδαν τό
Χούλα που κοιμόταν πάνω σέ
κάτι χόρτα. Τά μάτια των δυό
συνενόχων άστραψαν άπό μί-
σος.

Άτιμε Χούλα, ψθύρισε ό
Καπούα τρέποντας άπό θυμό.

Προβόη της φυλής σου θά
πεθάνης.

Και γονατίζοντας δίπλα στόν
κοιμώμενο Χούλα σήκωσε τό
όπλισμένο χέρι του για να τό
βυθίση στά γυμνά στήθεια του
άγριου μὰ δεν πρόφτασε. Έ-
νας δυνατός πόνος που ένοιω-
σε στο κεφάλι του τόν έκανε
να χάση τις αισθήσεις του
και να σωριασθή κατά γής.

Ταυτοχρονα τον ίδιον πόνο
ένοιωσε κι' ό άρχιερέα που
χάνατας κι' ούτος τις αισθή-
σεις του, κυλίσθηκε δίπλα στόν
άναίσθητο Καπούα.

ΣΥΛΛΗΨΗ ΤΩΝ ΚΑΚΟΥΡΓΩΝ

Άπό τή βροδιά που ό Κά-
για Μάγια έκανε τή γνωστή
έκείνη έφοδο στη σπηλιά θέ-
λοντας να δολοφονήση τόν
ήρωά μας, τὰ πράγματα άλ-
λαξαν.

Ο Γκρέκο δεν ξανακοιμήθη-
κε στη σπηλιά Σκέκφηκε ν'
άφήση τις δυό γυναίκες, τήν
Τάκου Λή και τήν Χάο, να
μένουν μόνες του κι' ούτός
με τό Χούλα να κοιμούνται
άλλοθ για να παρακολουθούν
τις κινήσεις των έχθρών τους.

Έτσι λοιπόν άπό τότε κοι-
μώντουσαν σ' ένα πρόχειρο
καλυβάκι που έφτιασαν άνά-
μεσα στις δυό σκηνές τών Γερ-
μανών και του Πατατία.

Κείνο τό βράδυ όμως ό Γκρέ-
κο δεν μπορούσε να κοιμηθί.
Γι' αυτό άφησε τό Χούλα που
κοιμόταν ξένοιαστος και βνή-
κε άπό τήν καλυβούλα. Ξά-



Και με τή σιδερένια γροθιά του χτύπησε στί κεφάλι τόν Κιπούα.

φνου τοῦ φάνηκε πῶς ἄκουσε τρίξιμο κλαδιῶν. Ἐτρεξε γρηγορα καὶ κρύφτηκε πίσω ἀπὸ ἕνα μεγάλο δέντρο ποῦ ἦταν κοντὰ στὴν τρύπα τῆς σπηλιάς. Δὲν πέρασαν δύο λεπτά καὶ τότε εἶδε τὸν Καπούα καὶ τὸν Κάγια Μούγια ποῦ πρόβησαν μέσ' ἀπὸ τὰ δέντρα κοί ποῦ ἐρχόντουσαν μὲ προσοχὴ πρὸς τὸ μέρος τῆς σπηλιάς.

— Ὁ Κάγια-Μούγια: ψιθύρισε μὲ ἐκπληξὴ ὁ ἥρωας μας. Καλὰ, δὲν πέθανε λοιπὸν αὐτὸ τὸ οἰσχρὸ ὑποκείμενο; Τότε; Καὶ σὺν τῷ ἦρθε ξαφνικὴ σκέψη. Ἐτσι εἶναι. Φαίνεται πῶς ὁ Χούλα θὰ τὸν τραυμάτισε μόνο κι' ὅταν συνῆρθε ἴσκασε.

Ὁ ἥρωας μας λοιπὸν παρακολουθοῦσε τοὺς δυὸ ἄγριους ποῦ ἐν τῷ μεταξὺ ἐγύρισαν πρὸς τὸ μέρος ποῦ ἦταν οἱ σκηνές, στάθηκαν λίγο καὶ μετὰ προχώρησαν κατὰ τὴ μικρὴ καλύβα ποῦ κοιμῶταν ὁ Χούλα. Τότε ὁ Γκρέκο εἶδε τὸν Καπούα νὰ σκύβη πάνω ἀπὸ τὸν κοιμώμενο Χούλα καὶ νὰ σηκῶνῃ τὸ χερί του ποῦ κρατοῦσε τὸ μαχαίρι, ἔτοιμος νὰ τὸ καρφῶσῃ στὸ στήθος τοῦ φίλου του.

Μ' ἕνα πελώριο πήδημα ὁ Γκρέκο βρέθηκε πίσω ἀπὸ τὸ δολοφόνου καὶ μὲ τὴ σιδερένια γροδιά του χτύπησε στὸ κεφάλι τὸν Καπούα ποῦ τὸν ἔρριξε ἀναίσθητο στὴ γῆ. Ταυτόχρονα μὲ τὸ ἀριστερὸ του χερί ἄρπαξε τὸν ἀδύνατο σβέρκο τοῦ Κάγια-Μούγια δίνοντάς του κι' αὐτοῦνοῦ τὸ ἴδιο χτύπημα.

Ὁ ἀρχιερέας βγάζοντας ἕνα πονεμένο βογγητό, κυλίστηκε μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ Χούλα ποῦ ξύπνησε ἀπὸ τὸ θόρυβο καὶ πετάχτηκε ὀρθίος.

Μὲ δυὸ λόγια ὁ Γκρέκο ἐξήγησε στὸν ἄγριο φίλο του τὴ συνέβη καταλήγοντας.

— Ἐπρεπε νὰ τὰ σκοτώσω αὐτὰ τὰ σκυλιά, μὰ σκέφτηκα πῶς πρέπει πρῶτα νὰ μάθουμε τὴ συνταγὴ γιὰ τὸ μαγικὸ φίλτρο. Αὐτοὶ δὲν εἶδαν ποιὸς τοὺς χτύπησε γι' αὐτὸ τώρα ποῦ εἶναι λιπόθυμοι νὰ τοὺς δώσουμε νὰ μυρίσουν φύλλα δάφνης γιὰ νὰ ξαναγίνουν ὄρατοι. Ἐτσι δὲ θὰ καταλάβουν πῶς εμεῖς γνωρίζουμε λίγο ἀπὸ τὸ μυστικὸ τους. Τί σὲ νοιάζει Χούλα, θὰ σοῦ τοὺς συγυρίσω μιὰ χαρὰ ἐγώ. Ὅμως ἕνα πράγμα πρέπει νὰ διαπιστώσουμε. Αὐτοὶ εἰς δυὸ λεβάντες ποῦ πίστῶθηκαν στὰ πράσα πρέπει αὐτὴ τὴ στιγμή νὰ εἶναι ὄρατοι. Ἐτσι δὲν εἶναι Χούλα;

— Ναι ἀφέντη.

— Λοιπὸν ἐξακολούθησε ὁ ἥρωας μας, σκέφτηκα πρῶτα νὰ κάνουμε μιὰ δοκιμὴ. Νὰ ξεκρεμάσουμε ἀπὸ πάνω μας τὰ δόντια τοῦ φιδιοῦ γιὰ νὰ δοῦμε ἂν θὰ χαθοῦνε ἀπὸ τὰ μάτια μας.

— Ἐχεις δίκην ἀφέντη Γκρέκο, εἶπε ὁ Χούλα. Γιὰ νὰ δοῦμε.

Ἀμέσως ἐβγαλαν ἀπὸ πάνω τους τὰ δόντια καὶ τ' ἀκούμπησαν κάτω στὴ γῆ. Μόλις λοιπὸν ἀποχωρίστηκαν ἀπὸ τὸ περιῶγο ἔκεινον— ἄς ποῦμε—

φυλαχτό, τὰ δυὸ ἀναίσθητα σώματα τῶν δολοφόνων χάθηκαν μπροστά ἀπὸ τὰ μάτια τους. Τότε ὁ Χούλα, ἔσκυψε κι' ἄπλωσε τὸ χέρι του θέλοντας νὰ βεβαιωθῇ ἂν τὰ δυὸ ἀόρατα σώματα ἦσαν ἐκεῖ. Πραγματικά ἐκεῖ ἦσαν. Μόνο ποὺ δὲ φαινόντουσαν.

Ὁ Γκρέκο παρακολουθώντας αὐτὴ τὴ σκηνὴ εἶδε τὸ Χούλα νὰ χάνεται τὴ στιγμή ποὺ ἄγγιζε τὰ σώματα τῶν ἀγρίων καὶ πάλι νὰ ξαναφαίνεται μόλις τ' ἄφηνε. Τὸ εἶπε λοιπὸν στὸ σὺντροφό του καὶ γιὰ νὰ τὸ ἀποδείξη ἔκαμε κι' αὐτὸς τὸ ἴδιο.

Ἄκριβως ἡ ἴδια σκηνὴ ἐπαναλήφθηκε καὶ στὰ μάτια τοῦ Χούλα. Μόλις ὁ κύριός του ἄγγιζε τὰ δυὸ σώματα χάνονταν, δταν πάλι τ' ἄφηνε ξαναπαρουσιαζόταν.

— Μέχρι ἐδῶ καλὰ πάμε, εἶπε ὁ Γκρέκο ποὺ σηκώθηκε.

— Naί ἀφέντη, πολὺ καλὰ.

— Λοιπὸν, πρόσθεσε ὁ ἥρωας μας, τώρα μπορούμε νὰ ξανακρεμάσουμε πάνω μας τὰ δόντια τοῦ φιδιοῦ. Εἴμαστε πιά ἐν τάξει.

Ἔτσι ξαναφόρεσαν τὰ φυλαχτά τους.

Κατάλαβαν λοιπὸν πῶς τὸ φίλτρο αὐτὸ εἶχε τὴ δύναμη ὄχι μόνον νὰ κἀνη ἀόρατο αὐτὸν ποὺ τὸ μύριζε, ἀλλὰ κι' αὐτὸν ποὺ θὰ κρατοῖσε ἀκόμη τὸν ἀόρατο ἀπὸ τὸ χέρι, δηλαδή, ὅποιος ἄγγιζε, ἔστω, πάνω στὸν ἀόρατο γινόταν κι' αὐτὸς τὸ ἴδιο. Ἀόρατος δη-

λαδή. Ἔτσι ἡ διαπίστωση τέλειωσε.

Ἀμέσως ὁ Γκρέκο πῆρε μερικά φύλλα δάφνης καὶ τὰ ἔβαλε κάτω ἀπὸ τὴ μύτη τοῦ Καπούα. Τὸ ἴδιο ἀκριβῶς ἔκαμε καὶ γιὰ τὸν Κάγια—Μούγια. Κατόπιν ἔβγαλε τὸ φυλαχτό του καὶ εἶδε πῶς οἱ δυὸ ἀναίσθητοι κακοῦργοι φαινόντουσαν πιά. Γίναν δηλαδή πάλι ὄρατοί. Καὶ ξαναφορώντας τὸ περίεργο φυλαχτό του εἶπε στὸ φίλο του.

— Ἐλα, πάμε τώρα νὰ δέσουμε αὐτοὺς τοὺς δυὸ παμπόνηρους σ' ἓνα δέντρο κι' ἄμα ξημερώση θὰ τὰ ποῦμε.

— Ὡραία σκέψη αὐτὴ, εἶπε γελώντας ὁ Χούλα. Πάμε ἀφέντη Γκρέκο. Σὲ δυὸ λεφτά μάγος καὶ ἀρχιερέας ἦσαν δεμένοι σ' ἓνα χοντρόκορμο δέντρο πλάϊ - πλάϊ καὶ ὄρθιοι.

— Ἐ, ὦραϊα δὲν εἶναι ἔτσι; ἔκανε μὲ καμάρι ὁ Χούλα. Ὁταν θὰ ξυπνήσουν αὔριο δὲν θὰ πιστεύουν στὰ μάτια τους γι' αὐτὸ ποὺ ἔπαθαν.

— Naί, naί. Αὔριο θὰ γελᾶσουμε, εἶπε ὁ Γκρέκο. Καὶ γυρνώντας στὸν Κίτσο ποὺ ἦταν ξαπλωμένος λίγο πῶς κεί τοῦ φώναξε.

— Κίτσο ἔλα δῶ...

Ἀμέσως τὸ λεοντάρι σηκώθηκε πηγαίνοντας κοντὰ στὸν κύριό του.

— Κάθισε δῶ Κίτσο, τοῦ εἶπε ὁ ἥρωας μας χαϊβεύοντας τὸ δμορφο κεφάλι τοῦ ζώου, καὶ μὴ τὸ κουνήσης ὡς αὔριο τὸ πρωί. Φύλαξέ τους καλὰ νὰ... μὴ σὸθ φύγουν.

Και γελώντας τράβηξαν κατ' εὐθείαν γιά ύπνο, ἐνῶ τὸ λεοντάρη ξάπλωνε μπροστὸ στοῦς δυὸ ἀναίσθητους Μπαμπαλοῦ.

Σὲ λίγο ὄλοι κοιμόντουσαν βαθεία.

ΕΝΑ ΔΥΣΚΟΛΟ ΠΡΟ- ΒΛΗΜΑ

Τὴν ἄλλη μέρα ὅταν ὄλοι ἐξήνησαν βρέθηκαν μπροστὰ σ' ἕνα ἀλλόκοτο θέαμα. Εἶδαν δηλαδή τοὺς δυὸ ἀγρίους ποῦ ἦσαν δεμένοι στὸ δέντρο καὶ τὸν Κίτσο ποῦ τοὺς φύλαγε.

Ὁ Πατατίσ ἀνοιξε τὰ μάτια του διάπλατα κυττάζοντας τοὺς μὴ μπορώντας νὰ καταλάβῃ πῶς αὐτοὶ οἱ δυὸ ἀγριοὶ βρέθηκαν ἐκεῖ καὶ ποιὸς τοὺς ἔδεσε. Πῆγε λοιπὸν κοντὰ καὶ τοὺς ἐξέτασε προσπαθώντας ν' ἀνακαλύψῃ τὴ λύση τοῦ μυστηρίου.

Ἐκείνη τὴ στιγμή ὁ Καπούα συνήλθε κι' ἀνοιξε τὰ μάτια του κυττάζοντας τρομαγμένα γύρω του. Εἶδε πῶς ἦταν δεμένος μὰ δὲ θυμῶταν τί ἀκριβῶς συνέβη. Σιὸ πίσω μέρος τοῦ κεφαλοῦ του αἰσθάνονταν μεγάλο πόνο κι' ὄλο του τὸ κορμὶ ἦταν μουδιασμένο. Γύρισε καὶ κύτταξε τὸν ἀρχιερέα ποῦ εἶχε συνέρθει νωρίτερα καὶ τὸν ρώτησε σιγά.

— Τί συνέβη Κάγια—Μούγια; Πῶς βρεθήκαμε ἐδῶ; Ποιὸς μᾶς ἔδεσε; Ὁ ἀρχιερέας τὸν κύτταξε μὲ ἀπορία καὶ τοῦ εἶπε:

— Καὶ γὼ δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω. Ἐνα χτύπημα ἐνοί-

ωσα στὸ κεφάλι τὴν ὄρα ποῦ εἴμαστε μέσα στὴν κολύβα. Ὑστερα τίποτα. Τώρα πῶς συμβαίνει νὰ μᾶς ἀνακαλύψουν ἀφοῦ εἴμαστε ἄδρατοι δὲν ξέρω.

Ὁ Καπούα δὲν μπορούσε νὰ φανταστῇ ὅτι ὁ ἐχθρὸς του ἤξερε τὸ ἀντίδοτο τοῦ μαγικοῦ φίλτρου, τὸ δόντι τοῦ φιδιοῦ δηλαδή, καὶ ὅτι τὸ εἶχε πάνω του. Ὑπέθεσε μόνο πῶς τὸ μαγικό του φίλτρο ποῦ τὸ εἶχε ἀπὸ καιρὸ κατασκευάσει ἀρχισε νὰ χάνῃ τὴ δύναμή του. Καὶ γυρνώντας τὸ κεφάλι του, εἶπε στὸν ἀρχιερέα.

— Κάγια—Μούγια τὴν πάθαμε. Τὸ φίλτρο ποῦ μυρίσαμε ἦταν ξεθυμασμένο. Γι' αὐτὸ μᾶς ἀνακάλυψαν.

— Καὶ τώρα;

— Θὰ ἴδοῦμε. Ἄν γλυτώσουμε ἀπὸ τὰ νύχια τοῦ Γκρέκο θὰ πῆ πῶς τὰ λερά νευμάτα μᾶς προστατεύουν...

— Βρέ, βρέ, βρέ, τί φορῶτα εἶν' αὐτὰ ψιθύρισε ὁ Πατατίσ ποῦ εἶχε τώρα πλησιάσει ἀρκετά. Ποιὸς τὶς ἔδεσε αὐτὲς τὶς ἀλεπούδες στὸ δέντρο; Μήπως οἱ νεράιδες; Μήπως τὰ τέρατα τῆς κυλάσεως; Μήπως οἱ κολλικατζερῆοι ἢ τὰ στοιχεῖα τῆς λίμνης;

Ὅμως εἶχε φτάσει στὴν ἀπαγορευμένη ζώνη καθὼς προχωροῦσε καὶ ὁ Κίτσος ποῦ εἶχε ἀναλάβει τὴ φρεσύρηση τῶν οἰχμαλώτων δὲν μπορούσε φυσικὰ νὰ κάνῃ ἐξοίρεση στὸν Πατατία ὁ ὁποῖος βάδιζε ἀνυποπτος πρὸς τὸ δέντρο.

Ἐνα μουγκρητὸ ἀκούστηκε



Βρέ, βρέ, βρέ, τί φρούτα είναι' αυτά, ψιθύρισε ό Πατατίας.

τότε και τό λεοντάρι τινάχτηκε δρβιο δείχνοντας τά πελώρια δόντια του.

— Σώσον Κύριε τόν λαόν Σου, ψθύρισε κατάχλωμος ό Πατατίας, κάνοντας τό σταυρό του. Καί γυρνώντας πίσω άρχισε νά τρέχη μ' όλη του τή δύναμη ένώ ό Γκρέκο σκασμένος στά γέλια τοῦ φώναζε.

— Μή φοβάσαι Πατατία, ό Κίτσος δέν δαγκώνει.

— Έμένα μοῦ λές; Έκανε ό Πατατίας καθώς έτρεχε. Μωρέ φύλαγε τά ροῦχα σου νάχης τά μισά.

.

“Όταν ό Γκρέκο κατάλαβε πώς ήρθε ή ώρα, πήρε τό Χούλα και πήγαν μπροστά στους δυό άγρίους που τώρα είχαν γίνει δυό ράκη από τό φόβο τους μά κι' από τήν κόουραση. Πρώτος μίλησε ό Γκρέκο.

— Καπούα, Ήρθες δυό φο-

ρὲς νὰ μὲ δολοφονήσης, εἶπε στὸν τρομαγμένο μάγο. Ἐγὼ ὅμως ἂν καὶ μποροῦσα νὰ σὲ ξεκάνω δὲν τὸ ἔκανα γιατί δὲν εἶμαι κακοῦργος σὰν καὶ σένα. Σήμερα ὅμως δὲν θὰ σὲ λυπηθῶ, οὔτε σένα οὔτε αὐτὴ τὴ νυφίτσα τὸν ἀρχιερέα σου ποὺ ἤρθε ἓνα βράδυ στὴ σπηλιά μου νὰ μὲ σκοτώσῃ τὴν ὥρα ποὺ κοιμόμουν. Φαρμακέρὲς ὄχιὲς ποὺ νομίζατε πῶς θὰ τὰ βάλετε μὲ τὸ Γκρέκο. Σὲ λίγο ὁ Κίτσοις θὰ σὰς κατασπαράξῃ μπροστὰ στὰ μάτια τῆς γυναίκας μου τῆς Τάκου— Ἀὐτὴ ποὺ ἤσαστε ἀνάξιοι νὰ τὴν ἔχετε βασίλισσά σας. Μὰ δὲν εἶναι μόνο αὐτό. Ὁ Μίκο θ' ἀρχίσῃ πρῶτα νὰ πέρνῃ τὸ μεζέ του σκίζοντας μὲ τὸ γαμψὸ ράμφος του τίς σάρκες σας.

Ὁ Γκρέκο γιὰ νὰ δημιουργήσῃ περισσότερη ἐντύπωση καὶ γιὰ νὰ κάμῃ τοὺς αἰχμαλώτους νὰ φοβηθοῦν ἀκόμη πιὸ πολὺ, εἶπε στὸ Χούλα νὰ φωνάξῃ τὸ Μίκο. Ἐκεῖνος τότε σφύριξε ἀμέσως καλώντας τὸν ἀετὸ ποὺ τοῦ εἶχε κάνει δῶρο ὁ Γιάν. Σὲ λίγο δυνατὰ φτερουγίσματα ἀκούστηκαν καὶ τὸ τεράστιο ἐκεῖνο πουλί κατέβηκε καὶ στάθηκε μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ ἡρώα μας.

Οἱ δύο αἰχμαλῶτοι μὲλις εἶδαν τὸν Μίκο, τὸ ὄρνεο αὐτὸ ποὺ ἦταν ἕτοιμο σ' ἓνα νόημα τοῦ ἀφεντικοῦ του νὰ τοὺς καταξέσχισῃ, φοβήθηκαν τόσο ποὺ ἂν δὲν ἤντουσαν δεμένοι καλὰ στὸ δέντρο, θάπεφταν κατὰ γῆς. Τὰ χεῖλια τοῦ δειλοῦ Καπούα ἀρχίσατε νὰ τρέ-

μουν καὶ τὰ μάτια του εἶχαν πεταχτῆ ἔξω ἀπὸ τίς κόγχες τους. Ὅσο γιὰ τὸν Κάγια Μούγια μὲλις εἶδε τὸν ἀετὸ φοβήθηκε τόσο ποὺ λιποθύμησε.

Μὰ καὶ οἱ δύο ξένοι, ὁ Βαρῶνος καὶ ἡ Ἐλιζαμπετ ποὺ παρακολουθοῦσαν ἀπὸ μακριὰ τὴ σκηνὴ αὐτὴ δὲν μπόρεσαν νὰ μὴν ἀνατριχιάσουν μὲ τὸ ἀποτρόπαιο θέαμα ποὺ νόμιζαν πῶς θ' ἀντίκρουζαν. Ἄν καὶ δὲν καταλόβαιναν τὴν γλῶσσα τῶν Μπαμπαλοῦ ἀντελήφθησαν ὅμως τὰ πράγματα. Μὰ ὁ Πάουλ τοὺς καθησύχασε λέγοντάς τους.

— Μὴ φοβάστε κύριοι, ὁ Γκρέκο δὲ δολοφονεῖ ποτέ του καὶ πολὺ περισσότερο τοὺς αἰχμαλώτους του.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ ἥρωας μας ἔφερε σὲ τέτοια θέση τοὺς δύο κακοῦργους, ποὺ διὰ τὴν ζήτησιν ὡς ἀντάλλαγμα γιὰ τὴ ζωὴ τους θὰ τὸ ἔδιναν Γι' αὐτὸ λοιπὸν μὲ ὕφος αὐστηρὸ εἶπε στὸν μάγο τῶν Μπαμπαλοῦ.

— Καπούα. Γιὰ νὰ σ' ἀφήσω νὰ ζήσης θέλω νὰ μοῦ φανερώσῃς ἓνα μυστικὸ δικό σου. Πῶς δηλαδὴ ἐξοφανίζεσαι καὶ πῶς πάλι ξαναφαίνεσαι, ὅπως ἐκεῖνο τὸ βράδυ στὴν καλύβα σου καὶ ἀργότερα στὴ λίμνη. Πῶς δηλαδὴ ἐκεῖ ποὺ φαίνεσαι ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ἀμέσως χάνεσαι καὶ γίνεσαι ἀόρατος. Πές μου αὐτὸ τὸ μυστικὸ καὶ ἔγω δὲν θὰ σὲ πειράξω. Νομίζω πῶς ξέρεις διὰ τὸ Γκρέκο κρατᾷ τὸ λόγο του. Σκέψου λοιπὸν, ὅταν θὰ γυ-

ρίσω θέλω να μου πής. Και φήγγοντάς τους άπομακρόνθηκε άκολουθούμενος από τó Χούλα.

Μόλις ó Καπούα έμεινε μόνος σκέφτηκε να κορσίδέψη τόν Γκρέκο μά δέν τδβρισκε σωστό.

«Είναι τετραπέρατος, συλλογίστηκε, μπορεί να τó καταλάβη και τότε δέ θα γλυτώσω. Τó καλύτερο πού έχω να κάνω είναι να τού δώσω τή συνταγή τού φίλτρου και ύστερα να έσσηκώσω τούς Μπαμπαλου έναντιόν του. Έτσι κάποιο βράδυ πού δέ θαχη φεγγάρι θα έρθω έδω με έκατό πολεμιστές και τότε βλέπουμε ποιός είναι ó δυνατώτερος».

Πέρνοντας λοιπόν αδητή τήν άπόφαση περίμενε τήν έπιστροφή τού ήρωά μας.

Η ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ

Όταν γύρισε ó Γκρέκο κι έμαθε από τόν Καπούα πώς ήταν έτοιμος να τού άποκαλύψη τó μυστικό, φώναξε τó Χούλα και τού ειπε.

— Λύστους και πήγαινε τους στη σπηλιά. Βάλε τούς δυό γορίλλες να τούς φυλάνε και δός τους φαγητό και νερό, ύστερα έλα πάλι έδω πού σε θέλω.

Άμέσως ó Χούλα έκτελώντας τή διαταγή τού άφέντη του, έλυσε τούς άιχμαλώτους και τούς πήγε στη σπηλιά. Τούς έδωσε να φάνε, τοποθέτησε για φρουρά τούς δυό γο-

ρίλλες και γύρισε άμέσως στον κύριό του.

— Πρόσεξε, τού ειπε τότε ó Γκρέκο. Ό Καπούα είναι πονηρός και μπορεί να μάς κοροϊδέψη. Θα τόν βάλουμε να φτιάση τó μαγικό φίλτρο μπροστά μας και ύστερα θα τó μυρίση ένας από μάς. Ό άλλος θα έχη βγάλει τó δόντι τού φιδιού από πάνω του κι' έτσι θα διαπιστώσουμε αν είναι εν τίξει. Δηλαδή θα κάνουμε πρόβα. Κατάλαβες Χούλα;

— Κατάλαβα άφέντη Γκρέκο. Μόνο δέν είναι ανάγκη να μάς ξέρουνε και οι άλλοι... Μυστικά πρέπει να γίνη ή δουλειά.

— Και βέβαια Χούλα. Πολύ μυστικά μάλιστα.

Θά ειχε περάσει μιá ώρα δτον ó Γκρέκο και ή Χούλα ξαναπήγαν στη σπηλιά. Ό Καπούα πού ειχε φάει, καθόταν στο βάθος τής σπηλιάς πάνω σε κάτι χόρτα βυθισμένος στις σκέψεις του. Ό Κάγισ - Μούγια έτρωγε ακόμα. Τότε ó ήρωας μας φώναξε τόν Πατατία πού καθόταν έξω από τή σπηλή του και τού ειπε.

— Πατατία. Βγάλε τó πιστόλι σου και πήγαινε έξω από τή σπηλιά. Κάθησε κοντά σε κείνο τó δέντρο πού είναι άκριβώς άπέναντι και φύλαγε. Αν δής πώς κανένα από αυτά τά μουτρα θελήση να τó σκάση πυροβόλησέ το άμέσως.

— Πολύ εύχαρίστως κύριε Γκρέκο, ειπε ó χοντρός φίλος μας βγάζοντας με κομμίμες κι-

νήσεις τὸ πιστόλι του ὅπὸ τὴ θήκη Μετὰ χάριτος, ἀκού λείει;

Καὶ πηγαίνοντας μπροστὰ στὸν Καπούα, τοῦ φώναςε κουνώντας τὸ πιστόλι του.

— Τάκουσες κόμπι πῶς σὲ λένε; Μὴν κάνης βῆμα κακομοίρη μου γιατί στήν μπουμπιόνισα. Ἐγὼ δὲν ἀστελεύομαι, πάρτο χαμπάρι.

Ἄμέσως τότε βγήκε ὅπὸ τὴ σπηλιὰ καὶ στριγγυλοκαθῆσε στὴ ρίζα τοῦ δέντρου πού ἦταν ἀπέναντι, εὐχαριστημένος πού ἀναλάμβανε κι' αὐτὸς μιὰ σ'βορῆ ἐργασία.

— Λοιπὸν Καπούα μπερεῖς νὰ μιλήσης, τοῦ εἶπε ὁ Γκρέκο, ἐνῶ ὁ Χούλα δ.θ.ος ἀκούμποφσε σὸ μακρὸ του δόρυ.

Ὁ Μάγος κατάλαβε πᾶς πῶς κάθε ἀργεπορία ἦν εἰς βάρης του καὶ ἀναγκάστηκε νὰ ἀποκαλύψῃ τὸ μυστικὸ του.

— Τὸ φίλτρο αὐτὸ εἶπε, εἶναι τὸ ζουμι ἀπὸ δεκατρία βότανα πού ἔχουν βράσει μέσα σὲ νερωμένο αἷμα φιδιοῦ. Ὅταν τὸ μυρίζης γίνεσαι ἀόρατος. Κι' ὅταν πάλι μυρίσης φέλλα δάφνης ξαναγίνεσαι ὀρατός. Ὅμως τὸ δόντι ὁποιοῦδήποτε φιδιοῦ ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ ἐξουδετερῶνῃ τὴ μαγικὴ δύναμη τοῦ φίλτρου. Ἐτσι ὅποιος ἔχει ἀπάνω του τέτοια δόντια μπερεῖ νὰ βλέπῃ τὸν ἀνθρώπο αὐτόν πού γιὰ τοὺς ἄλλους εἶναι ἀόρατος. Ὅταν πάλι τὰ βγάλῃ ἀπὸ πάνω του τὸν χάνει. Τὰ βότανα εἶναι τὰ ἑξῆς. Ρίζα «Τάκα» ἀπὸ τὸ ἄρτόδεντρο. Ρίζα τοῦ «Κουλί» τὸ χόρτο τῶν ἰε-

ρῶν πνευμάτων, φύλλα τῆς «Ἀσπαιαγᾶ» καὶ φύλλα «Ρούκας», φλοῦδες ἀπὸ τὰ δέντρα «Σαλαγεμ», φοβντες ἀπὸ «Ζιχαροκάλυμο» καὶ ρίζες «Κούτα Κούτα». Ἐπίσης ρίζες ἀπὸ τέσσερα ἄλλα βότανα πού λέγονται, «Ἀκαρά», «Χουλαλί», «Πούρα Πουρα» καὶ «Καροκουρά». Τέλος φύλλα κι' ρίζες μαζί τῆς «Μαχαροῦ». Αὐτὰ θὰ βράσουν μέσα σὸ νερωμένο αἷμα τοῦ φιδιοῦ ἀφοῦ κοπῶν σὲ ψιλά ψιλά κομματάκια. Μόλις βράσουν κι' μείνῃ λίγο τὸ ὕδρὸ τὸ βάζης σ' ἓνα μικρὸ δοχεῖο καὶ τὸ βουλώνεις καλά. Ὅταν λοιπὸν θέλεις νὰ γίνῃς ἀόρατος, μυρίζεις δυιστὰ αὐτὸ τὸ ὑγρὸ καὶ λέει «Πούρα κάσα πούρα κά», ποροκαταρπακά. Αὐτὸ εἶναι τὸ μυστικὸ τοῦ ἀόρατου Καπούα, εἶπε ὁ μάγος με ὑπερηφάνεια.

Γ Κ Ρ Ε Κ Ο

Ο ΑΟΡΑΤΟΣ ΓΙΓΑΣ

— Τὰ ξέρεις αὐτὰ τὰ βότανα Χούλα;

— Ὅλα τὰ ξέρω ἀφέντη Γκρέκο. Εἶναι ὅλα θεραπευτικὰ βότανα πού τὰ μεταχειρίζεσταν ὁ πατέρας μου διανζουσε. Αὐτὴ ἀκριβῶς τὴ συνταγὴ τὴν ἤξερα διὰ ὁμως με αἷμα φιδιοῦ ἀλλὰ με γάλα ἀντιλόπης, πού γιατροῦει τὸν κακὸ πυρετὸ ὅσο μεγάλος κι' ἀν εἶναι.

— Μάλιστα, αὐτὴ εἶναι ἡ συνταγὴ, ἔκανε ὁ Καπούα,

“Αν θέλετε μπορείτε να τή φτιάσετε και μόνος σας για να δήτε πώς δεν σάς λέω ψέματα.

‘Αμέσως ο Γκρέκο φώναξε τόν Πάουλ και τόν παρακάλεσε να φυλάξη κι’ αὐτός τὸς αἰχμαλώτους ὄσπου νὰ γυρῖσουν. Καὶ πόνοντες μαζί του τὸν Χούλα, τράβηξαν γραμμὴ γιὰ τὸ λόφο ποὺ ἦταν τὸ μεγάλο κούφιο δέντρο μετὰ τὰ φί-

δια. Μόλις ἔφτασαν ἐκεῖ, πήραν μικρὲς πέτρες κι’ ἄρχισαν νὰ τὶς ρίχνουν μέσα στοῦ κούφιο ἀνοιγμα τοῦ δέντρου. Σὲ λίγο πάνω ἀπ’ αὐτὸ τὸ ἀνοιγμα παρουσιάστηκε τὸ κεφάλι ἑνὸς ἀπαίσιου φιδιοῦ ποὺ κύταζε γύρω του μετὰ τὰ μικρὰ του μάτια.

‘Αμέσως ὁ Χούλα ἔβγαλε τὸ πιστόλι του ἐνῶ ὁ Γκρέκο ἐξακολουθοῦσε νὰ πετροβολᾷ



Τότε ὁ Γκρέκο, μετὰ μιὰ ἀσεραπιαία κίνηση ἔπεσε πάνω του, ἄρπαξε μετὰ τὰ σιδερένια του δάχτυλα τὸ λαιμὸ τοῦ ἔρπετοῦ καὶ τὸν ἔσφιξε μετὰ δύναμι.

τό φίδι που άρχισε νά κατεβαίνει άργά - άργά και κατά μήκος του δέντρου προς τή γή θυμωμένο και θέλοντας νά δώση ένα μάθημα στους δυο αούτους ένοχλητικούς που του χάλασαν τόν ύπνο του.

— "Αφέντη Γκρέκο, φώναξε σέ μιá στιγμή ό Χούλα, πρόσεξε είναι βόας μήν τιναχτή άπάνω σου.

— Μή φοβάσαι φίλε μου, θά τόν κανονίσουμε τόν κύριο βόα, είπε χαμογελώντας ό γενναίος "Έλληνας που άκούμπησε τήν πλάτη του σ' ένα δέντρο σηκώνοντας ταυτόχρονα τά χέρια του. Έν τώ μεταξύ τό τεράστιο φίδι είχε φτάσει σέ μιá απόσταση τεσσάρων ή πέντε βημάτων από τόν ήρωά μας και δίνοντας ένα άξυφνο τίναγμα θέλησε νά κουλουριαστή γύρω του. Μά ό Γκρέκο που τό περίνευε αυτό ξεφυγε απότομα, αναγκάζοντας τό φίδι νά χτυπήση πάνω στό δέντρο. Ό ύπολογισμός ήταν καλός και τό φίδι χτυπώντας στό δέντρο τάχασε κάπως και για μιá στιγμή άκίνητοποιήθηκε. Τότε ό Γκρέκο με μιá άστραπιαία κίνηση έπεσε πάνω του, άρπαξε με τά σιδερένια του δάχτυλα τό λαιμό του έρπετου και τόν έσφιξε με δύναμη. Τό φίδι που πόνεσε από τό άτσαλένιο σφίξιμο του ήρωά μας και νοιώθοντας νά του κόβεται ή άνάσα, άρχισε νά δίνη μεγάλα κυματιστά τινάγματα με τό κορμί του, προσπαθώντας νά ξεφύγη από τόν σιδερένιο κλοιό που τοΰσφιγγε τό λαιμό. "Η

ούρά του χτυποσε με δύναμη στή γή ξεριζώνοντας δλόκληρους θάμνους που τούς πετούσε πέντε μέτρα μακριά και τά στρογγυλά του μάτια είχαν πεταχτή έτσι, που έμοιάζαν σαν δυο μικρά φαναράκια.

Σέ λίγο τά τινάγματα σταμάτησαν. Τό συχαμερό ζώο που έκανε άπενοωσμένες προσπάθειες για ν' άπαλλαγή από τόν έπικίνδυνο έχθρό του δέν τό κατώρθωσε. Όλη εκείνη ή γιγαντιαία αντίσταση δέν ώφέλησε σέ τίποτα. Νικημένο τώρα και άψυχο βριακόταν μπροστά στα πόδια του Γκρέκο— Ταρζάν, του ύπεράνθρωπου "Έλληνα που για τήν καταπληκτική άνδρεία του και τήν ήρόακλεια δύναμή του μιλούσε ένας κόσμος δλόκληρος. Ό Χούλα που παρακολούθησε δλητή μεγαλειώδη αύτή σκηνή, τόσο ένθουσιασάστηκε που είπε στόν κύριό του, ένώ τόν πληοίαζε.

"Αφέντη Γκρέκο. Έχεις τέτοια δύναμη που μόνο οι θεοί πρέπει νά έχουν.

Και σκύβοντας με σεβασμό φίλησε τά πόδια του κυρίου του

• • • • •

Μόλις έφτασαν στη σπηλιά, ό Χούλα πήρε ένα μαχαίρι και τό τσεκούρι του τραβώντας γραμμή για νά μαζέψη τά βότανα. Όταν γύρισε τάκωσε σέ μικρά κομματάκια και τάρριξε σέ μιá μικρή χύτρα που είχε μέσα λίγο νερό και τό αίμα του φιδιού που έφεραν. Αναψε φωτιά κι έβαλε πάνω τή χύτρα νά βράση. Αφού τέλο



Χαμογελάστε και λιγάκι βρε πουλάκια μου... μαρὲ ντίλ
κοθώνια εἶσαστε :

Ἐβρασε ἀρκετά, ὁ Καποῦα τοὺς εἶπε νὰ τὸ κατεβάσουν και νὰ βάλουν τὸ πολῦτιμο ὑγρὸ σ' ἓνα δοχεῖο.

Ὁ Γκρέκο τότε ἔφερε ἓνα μικρὸ πῆλινο μποικαλάκι, ἔδειασε μέσα τὸ φίλτρο πού ἔχινιζε ἀκόμη και τὸ βούλωσε.

— Πρέπει νὰ κρυώση πρῶτα, εἶπε ὁ μάγος. Δὲν ἔχει ἀξία δταν εἶναι ζεστό. Ὅπως τὸ αἷμα τοῦ φιδιοῦ εἶναι κρύο,

ἔτσι πρέπει νὰ εἶναι και τὸ φίλτρο.

Ὅταν ὁ Γκρέκο κατάλαβε πῶς τὸ ὑγρὸ αὐτὸ εἶχε πιὰ κρυώσει ἐντελῶς, γύρισε στὸ Χούλα και τοῦ εἶπε σιγά.

— Ἐοὺ τώρα θὰ σταθῆς μπροστά στὴν τρύπα τῆς σπηλιᾶς και ἀπὸ μέσα, γιὰ νὰ με βλέπῃς πού θὰ κάνω τὴ δοκιμή. Κι' ὕστερα δπως εἶπαμε. Πρέπει νὰ μείνῃ ἐντελῶς κρυ-

φό. Δέν πρέπει κανείς ξένος νά γνωρίζη τή δύναμή μας. Κατάλαβες Χούλα;

— Κατάλαβα αφέντη Γκρέκο, θά γίνη όπως θέλεις.

*Αμέσως έβγαλαν τά δόντια τοῦ φιδιοῦ ἀπό πάνω τους ριχνοντάς τα κατά γῆς.

Τότε ὁ Γκρέκο ξεβούλωσε τὸ μπουκαλάκι καί μύρισε δυνατά τὸ ὑγρὸ ψιθυρίζοντας.

— Πούρα κάρρα, πούρα κά, παρακαταραπακά.

*Αμέσως προστά στὰ μάτια τοῦ Χούλα, τοῦ Καπούα καί τοῦ Κάγια—Μούγια ὁ ἥρωας μὲς έξαφανίστηκε.

"Ὅμως ὁ Χούλα γιά νά δῆ ἀν ἡ συντηγῆ ἦταν ἀπόλυτα σωστή, πῆρε ἄπο κάτω τὸ δόντι τοῦ φιδιοῦ γιά νά τὸ κρεμάσῃ στό λαμό του. Μά δὲ χρειάστηκε Μόλις ἄγγιξε μὲ τὰ χέρια του τὸ μαγικό φυλαχτιό, ὁ Γκρέκο ξαναφανερώθηκε.

— Ἐν τάξει αφέντη Γκρέκο, εἶπε ὁ Χούλα. Εἶναι ὅ,τι πρέπει. *Αμέσως ὁ ἥρωας μὲς μύρισε φύλλα δάφνης, κρέμασε πάλι τὸ φυλαχτιό του καί εἶπε στοὺς δύο αἰχμαλώτους.

— Σὰς εἶταξα μόλις μάθω τὸ μυστικό τοῦ ἀφράτου ἀνθρώπου νά σὰς χάρσω τὴ ζωῆ. Ὁ Γκρέκο λοιπὸν κρατᾶει τὸ λόγο του. Καπούα καί Κάγια — Μούνα εἶστε ἐλεύθεροι. Προσέξτε ὅμως μὴν κάνετε καμμιά ἀτιμία πάλι γιατί αὐτὴ τὴ φορά δὲ θὰ σὰς τὸ συχωρέσω.

— Καί γυρνώντας εἶπε στό Χούλα.

— Φώναξε ὅλους τοὺς φίλους μας καί πὲς τους πῶς

θέλω νά τοὺς μιλήσω. Νά ἔρθουν ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά.

Σὲ λίγο ὅλοι εἶχαν μαζευτῆ περιέργοι νά δοῦν τί τοὺς θέλει ὁ Γκρέκο ποὺ ἔβγαίνει κελὴν τὴ στιγμή κρατώντας τοὺς δύο μούρους αἰχμαλώτους.

— Φίλοι μου, εἶπε ὁ ἥρωας μὲ δυνατὴ φωνή. Αὐτοὶ οἱ δύο θέλησαν νά μὲ δολοφονήσουν. Δυὸ φερὲς ἀποπειράθηκαν ὁ ἕνας τὴ μιὰ φορά κι' ὁ ἄλλος τὴν ἄλλη, ἀλλά ἀπέτυχαν. *Απὸψε παρά λίγο νά δολοφονήσουν τὸ Χούλα. Τὸ εἶπα καί σ' αὐτοὺς, τὸ λέγω καί σὲ σὰς. *Ακόμα μιὰ φερά τοὺς χαρίζω τὴ ζωῆ. *Ἄν ὅμως ἐπαυαλάβουν αὐτὴ τὴν ἀτιμία θὰ τοὺς σκοτώσω. Δίνω λοιπὸν τὸ δικαίωμα καί σὲ σὰς. *Ἄν τυχὸν καί τοὺς δεῖτε νά τριγυρίζουν στὰ μένη τὰ δικὰ μας, εἶστε ἐλεύθεροι νά τοὺς σκοτώσετε.

— Κύριε Γκρέκο σιάσου μιὰ στιγμή, φώναξε ὁ Πατατίας. Νά πεταχτῶ μιὰ στιγμή νά πάρω τὴ μηχανή μου νά τοὺς φωτογραφήσω. Τί ὀργή, μπερὲ νά σκοτώσω κανέναν ἄλλον καί νά πάη ἡ σφαῖρα χαμένη.

Καί τρέχοντας στὴ σκηνὴ του γύρισε κρατώντας μιὰ φωτογραφικὴ μηχανή. Πῆνε λοιπὸν προστά στὸν Γκρέκο ποὺ κρατοῦσε τοὺς δύο ἄγριους καί ἐτοιμάστηκε νά τοὺς φωτογραφήσῃ. Μά ὁ Κάγια—Μούγια φοβήθηκε κι' ἔκανε νά φύγῃ.

— Τί φεβᾶσαι κακομοῖρη μου τοῦ εἶπε ὁ Πατατίας. Δέν εἶναι αὐτόματο. *Ἐτσι μπράβο... Μὴν κουνιέσαι ντέ. Ἐνα δύο, χαμογελάστε καί λιγάκι

βρέ πουλάκια μου .. μωρέ ντίπ κοθώνια είσαοτε ; Αυτό είτανε. Τελείωσε. Καί παίρνοντας ύφος κωμικό πρόθεσε. Σε 3 μέρες περάοτε από τό φωτογραφείο μας νά καμαρώοτε τήν έπιτυχία σας

Ο Γκρέκο τότε γύρισε και είπε στούς οίχμαλώτους

— Τώρα μπορείτε νά φύγετε.

Και οι δύο αίχμαλωτοι πού είχαν γίνει κουρέλια από τήν κούραση και τήν άγωνία, περάσαν ανάμεσα από τούς φί-

λους τοϋ Γκρέκο πού τούς κύτταζαν σαν περίεργα ζώα και μέ βήμα γοργο προχώρησαν πρós τό δάσος

Μόλις απομακρύνθηκαν αρκετά, ο Καπούα είπε στον Κάγια—Μούγια πού περπατούσε δίπλα του μέ τό κεφάλι σκυμένο.

— Κάγια—Μούγια φτηνά τή γλυτώομε.

— Ναι, Καπούα τοϋ άπάντησε ο άρχιερέας, έχεις δικηο. Καί πολϋ φτηνά μάλιστα.

Τ Ε Λ Ο Σ

ΕΠΙΚΑΙΡΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Ξημέρωσε Χριστούγεννα ημέρα εύτυχομέη
στην ἐκκλησία να τρέξωμε μ' ὀλόθερμη ψυχῇ
καὶ σιὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ μπροστά γοιαιτισμένοι
τὰ χεῖλη μας νὰ ψάλλουνε λαιρείας προσευχῇ.

Ξημέρωσε Χριστούγεννα γιορτάζουν τὰ οὐράνια
μικροὶ μεγάλοι χαίρονται γιορτάζει δλ' ἡ γῆ,
καὶ σιὴν καρδιά μας νοιώθουμε μιὰ θεῖα περιφάνεια
ποῦ μᾶς γεμίζει ὀλόκληρους μ' ἀγάπη καὶ στοργῇ.

Ξημέρωσε Χριστούγεννα ἡ φύση δλη λάμπη
φωτίστηκαν ἡ θάλασσα, τὸ δάση, τὰ βουνά,
οἱ ποταμοί, τὰ λούλουδα, οἱ ρεματιές, οἱ κάμποι
κι' ὄλα τριγύρω λάμπουνε σάν ἀστρα φωτεινά.

Ξημέρωσε Χριστούγεννα ἡ κτίσις χαίρει δλη,
οἱ οὐρανοὶ ἀγάλλονται κι' ἡ γῆ λαμποκοπᾷ,
Χριστὸς γεννᾶται σήμερον ἐν Βηθλεέμ τῇ πόλει
καὶ καθε Χριστιανοῦ καρδιά χαρούμενη χτυπᾷ.

Ξημέρωσε Χριστούγεννα τὸ σπίτι μας γιορτάζει
καὶ τὸ καντήλι ὀλημερίς ἀνάβει ἐκεῖ ψηλά,
πιὸ πέρα, νάτην ἡ γιαγιά τῆ συνοψη διαβάζει
καὶ ἄθελά της ποῦ καὶ ποῦ γλυκὰ χαμογελά.

Ξημέρωσε Χριστούγεννα δόξα θεοῦ μεγάλη,
ὀλόχρυσος ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος στὸ βουνό,
Χριστὸς γεννᾶται σήμερον νὰ ψάλλουμε καὶ πάλι
κι' ἄς ἀκουσιῇ χαρμόсуνα ψηλά στὸν οὐρανό.

Η ΕΠΙΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΑΓΡΙΩΝ

Ἡ σύγκρουσις πού παρουσιάστηκε τότε ἦταν γενική. Τόσον ἀπό τὸ μέρος τῶν Κιτρινανθρώπων ὅσο καὶ ἀπὸ τὸ μέρος τῶν ...συμμάχων δημιουργήθηκε γιὰ μιὰ στιγμή ἓνα ἀναστάσιμα. Οἱ Κιτρινανθρώποι τρόμαξαν ἀπὸ τὴν ἀξαφνὴ αὐτῆ ἐπίθεσις καὶ περιτριγύρισαν τοὺς δυὸ συναδέλφους τοὺς πού ψυχορραγοῦσαν κυττάζοντάς τοὺς σὺν χαμένοι.

Οἱ Μπαμπαλοῦ ἐπίσης πού δὲν εἶχαν ἀκούσει τὸ σύνθημα ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ἀρχηγοῦ τοὺς καὶ ἀπορώντας γιὰ τὴν πρωτοβουλία αὐτῆ τῶν Μπαγκούπας πού συγχρόνως τοὺς προσέβαλλε, δὲν ἤξεραν πῶς νὰ φερθοῦν καὶ τί νὰ κάνουν.

Ἐ Καπούα πού ἐξαφνίστηκε κι' αὐτὸς ἀπὸ τὴν ἐπίθεσις καὶ βλέποντας πῶς δὲν μπορεῖ νὰ κἀνῃ ἀλλοιῶς, σκέφτηκε νὰ ἐπωφεληθῆ τοῦλάχιστον τῆς συγχύσεως πού εἶχε δημιουργηθῆ στοὺς Κιτρινανθρώπους.

Καὶ πέρνοντας θάρρος φώναξε δυνατὰ.

— Ἐφοδος

Ἦταν τὸ σύνθημα.

Εἴκοσι βέλη σφύριξαν τότε σκίζοντας τὸν ἀέρα πού τὰ πέντε ἀπ' αὐτὰ καρφώθηκαν στὰ κορμιά τῶν Κιτρινανθρώπων.

Ἀμέσως φωνὲς ἀγριεὲς καὶ οὐρλιαχτὰ ἀκούστηκαν κι' ἀπ' τὰ ψηλὰ δέντρα πού βρισκόντουσαν σὲ λίγο μακρινῆ ἀπόστασις ἀπὸ τοὺς πολεμιστὰς τοῦ Γιάν, ἀρχισαν νὰ πηδοῦν σὺν τσακάλια οἱ ἄνθρωποι τοῦ Καπούα καὶ τοῦ Μάσσα.

Ἐ Γιάν πού κατάλαβε πῶς ἡ θέση τῶν πολεμιστῶν του ἦταν δύσκολη ἀπὸ τὴν ἀναπάντεχη αὐτῆ ἐπίθεσις καὶ θέλοντας νὰ τοὺς ταινῶσῃ τὸ ἠθικὸ τοὺς φώναξε.

— Πίσω ἀπ' τὰ δέντρα γρήγορα καὶ ἐτοιμαῖστε τὰ βέλη σας. Οἱ Κιτρινανθρώποι ποτὲ δὲ λύγισαν. Θάρρος παιδιὰ.

Μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα οἱ πολεμιστὲς τοῦ Γιάν εἶχαν ταμπουρωθῆ πίσω ἀπὸ τὰ μεγάλα δέντρα καὶ ἀνακτώντας τὸ ἠθικὸ τοὺς πού πρὸς στιγμήν ἔχασαν, ἀρχισαν νὰ ρίχνουν τὰ βέλη τοὺς ἐναντίον τῶν Μπαμπαλοῦ-Μπαγκούπας πού κι' αὐτοὶ τῶρα ἀναγκάστηκαν νὰ πολεμοῦν προφυλασσόμενοι πίσω ἀπὸ τὰ δέντρα.

Ἐτοὶ ἡ μάχη πῆρε τὸν κανονικὸ τῆς δρόμο παρ' ὅλη τὴν αἰφνιδιαστικὴ ἐπίθεσις τῶν Μαγκούπας.

Οἱ Κιτρινανθρώποι πολεμοῦσαν πιὸ ἄνετα γιὰτὶ ὅπως εἴπαμε ἦσαν κοντοὶ καὶ λεπτοὶ, ἔτσι πού οἱ κορμοὶ τῶν δέντρων τοὺς ἐκρυβαν καλά.

Οἱ Μαγκούπας ὅμως καὶ ἰδίως οἱ Μπαμπαλοῦ, ἦσαν ψηλοὶ καὶ εὐρωστοὶ ἄντρες, πού ὅπως εἶναι φυσικόν ἔδιναν στόχο περισσότερο.

Τὸ νὰ εἶσαι ψηλὸς καὶ εὐρωστος εἶναι ὅπωςδὴποτε πλεονέκτημα τὸ ὁποῖον ὁμως στὴν περίπτωσιν αὐτῆ ἀντιστρέφεται σὲ μειονέκτημα. Γι' αὐτὸ οἱ Μπαγκούπας βρέθηκαν κάτω σὲ δύσκολη θέση, ἀναγκαζόμενοι νὰ πολεμοῦν μὲ πολὺ περιωρισμένες κινήσεις.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Ἐπειδὴ τὰ γράμματα πρὸς μᾶς στέλλουν οἱ ἀναγνώστες μας εἶναι πολλὰ καὶ φυσικὰ δὲν μποροῦμε νὰ ἱκανοποιήσουμε τίς ἐπιθυμίας τους γρήγορα ὅπως οἱ ἴδιοι μᾶς παρακαλοῦν, εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ τονίσουμε τοῦτο.

Τὰ γράμματα αὐτὰ θὰ διαβάζονται μὲ τὴ σειρά καὶ φυσικὰ μὲ προτεραιότητα.

Κάθε ἀναγνώστης μας πρέπει νὰ κἀνὴ λίγη ὑπομονή καὶ θὰ πάρῃ τὴν ἀπάντησίν του ἀσφαλῶς καὶ ὅπως δῆλοτε.

Κανένα μὰ κανένα γράμμα δὲν πρόκειται νὰ ἀγνοηθῇ ἐφ' ὅσον ἐννοεῖται φτάσει στὰ γραφεία μας.

Ἀπὸ τοῦ 9ου τεύχους τὴν ἀλληλογραφία μας θὰ τὴν ἀναλάβῃ εἰδικὸ γραφεῖο πρὸς τὸ διευθυντικὸν μας κ. Ἀπόλλων Παπαδημητρίου ἐτοιμάζει εἶδη μέσα στὸν Ἐκδοτικὸ οἶκον μας.

Ἐλήφθησαν τὰ παρακάτω γράμματα εἰς τὰ ὁποῖα ἀπαντοῦ-

με :

Ἄθαν. Μίχαν Καλαμπάκα— Δημήτριον Νικολόπουλον Ἄργος— Ἀθανάσιον Βιογιατζίην Ἄγιοι Ἀνάργυροι Ἀττικῆς— Ἀντώνιον Κουσουλάκον Σῦρον— Ἀθανάσιον Ἀθανασόπουλον Θεσσαλονίκην— Χριστόφωρον Καρβασιλὴν Κύμην Εὐβοίας Ἰωαννὴν Μαστοράκην Ἡράκλειον Κρήτης— Νικηφόρον Στραβογένην καὶ Ἀνδρεὺν Λεβιδιδιώτην Πάτρας Νίκον Μυλωνᾶν Ἄγ. Βαρβάρα Αἰγάλεω— Χαραλαμπεὺν Ζατιώτην Χαλκίδα— καὶ Ἀναργυρον Μαυρομύτην Καρπενήσιον.

Τὰ διάφορα διηγήματα παραμῦθια καὶ ποιήματα πρὸς μᾶς στείλατε βρίσκονται στὰ χεῖρια τῆς ἐξελεγκτικῆς ἐπιτροπῆς μας. Θὰ δημοσιευθοῦν μὲ τὴν σειρά τους καὶ ἐφ' ὅσον κριθοῦν ἱκανά. Πάντως παρατηροῦμεν ὅτι ὅλα ἔχουν κάποια λογοτεχνικὴ πνοὴ ἢ ὅποια μᾶς εὐχαριστεῖ καὶ ἰδιαίτερα μᾶς ἱκανοποιεῖ.

Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Ἑβδομαδιαία ἔκδοσις «**ΑΓΚΥΡΑΣ**»

ΑΠΟΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Ὁδὸς Πειραιῶς 18 — Ἀθήναι

Ἐπεύθυνος Τυπογραφείου

ΛΕΩΝ. ΚΑ.Ι ΤΑΤΖΗΣ

Ἀναξαγόρα 20—Ἀθήναι

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΑΓΚΥΡΑ",
ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ

Σ' αυτό τὸ βιβλίο πού κυκλοφορεῖ κά-
θε Τετάρτη θὰ διαβάζης τὶς κατα-
πληκτικὲς περιπέτειες τοῦ "ΓΚΡΕΚΟ",
τοῦ θρυλικοῦ Ἑλληνα Βασιληᾶ τῆς
Ζούγκλας.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ 8 ΤΕΥΧΗ ΤΟΥ ΓΚΡΕΚΟ-ΤΑΡΖΑΝ

- | | |
|--|-----------------------------|
| 1ον) Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας. | 5ον) Ἡ ἐκδίκησις τῶν ἀετῶν. |
| 2ον) Στὴ χώρα τῶν Κιτρι-
νανθρώπων. | 6ον) Τὸ τρομερὸ μυστικόν. |
| 3ον) Ὁ ἀόρατος μάγος ἐκδικεῖται. | 7ον) Ἡ ἐπίθεσις τῶν ἀγρίων. |
| 4ον) Τιμωρία καὶ θάνατος. | 8ον) Ὁ ἐκδικητής. |

